

Veto

Studentenweekblad
van de Leuvense Overkoepelende
Kringorganisatie

nummer 1
maandag 18 augustus

Jaargang 24 - 1997-1998

afgifte : Leuven X
(weekblad - verschijnt niet van juni tot augustus)

Gevolgen nieuw kamerdekreet nog niet echt merkbaar

Kotenverhuur komt weer traag op gang

Iet als de vorige jaren blijft het vooralsnog erg kalm op de studentenkamermarkt. Heel wat studenten wachten blijkbaar tot na de tweede zittijd om op zoek te gaan naar een geschikt onderkomen voor het volgende academiejaar. De vrees dat het nieuwe kamerdekreet, dat volgend jaar ingaat, een schokgolf door de markt zou jagen, wordt voorlopig dan ook niet bewaarheid. Nochtans zouden de financiële gevolgen van het dekreet wel eens indrukwekkend kunnen worden. En het lijkt geen twijfel dat het de huurder — de student dus — zal zijn die de uiteindelijke rekening gepresenteerd krijgt.

Onveilige koten waar licht, lucht en hygiëne ver te zoeken zijn, gezinsbewoning op amper twaalf vierkante meter, kruipkelders met bed, buro, kast, één douche met twee waterstralen voor twintig k(r)otgenoten, ... Met dat alles wilde het Vlaamse dekreet over kwaliteit en veiligheid van kamers en studentenkamers' korte metten maken. Wanneer het dekreet op 1 september 1998 in werking treedt, zullen dergelijke toestanden gelukkig verbannen zijn uit

de Vlaamse kotenmarkt, maar de financiële gevolgen voor de student zullen niet minder zijn.

De oorspronkelijke tekst van het dekreet, zoals die voorlag in de commissie Binnenlandse Zaken van het Vlaams Parlement in november 1996, liet het ergste vrezzen. Niet gehinderd door enige kennis van zaken, beschreef het dekreet minimumkwaliteitsnormen als drie douches en toiletten per vijf studenten, een minimale kamerooppervlakte van twaalf vierkante meter, met een raamoppervlakte van minstens één vierkante meter, waarvan de onderkant zich maximum op 1,2 meter van de vloer mag bevinden. Bovendien moesten alle aanpassingen gebeuren binnen de drie jaar. Zo'n korte overgangstermijn zou zeer waarschijnlijk tot een pijnlijk tekort op de kamermarkt leiden en sowieso tot een explosie in de huurprijzen.

Dakkamers

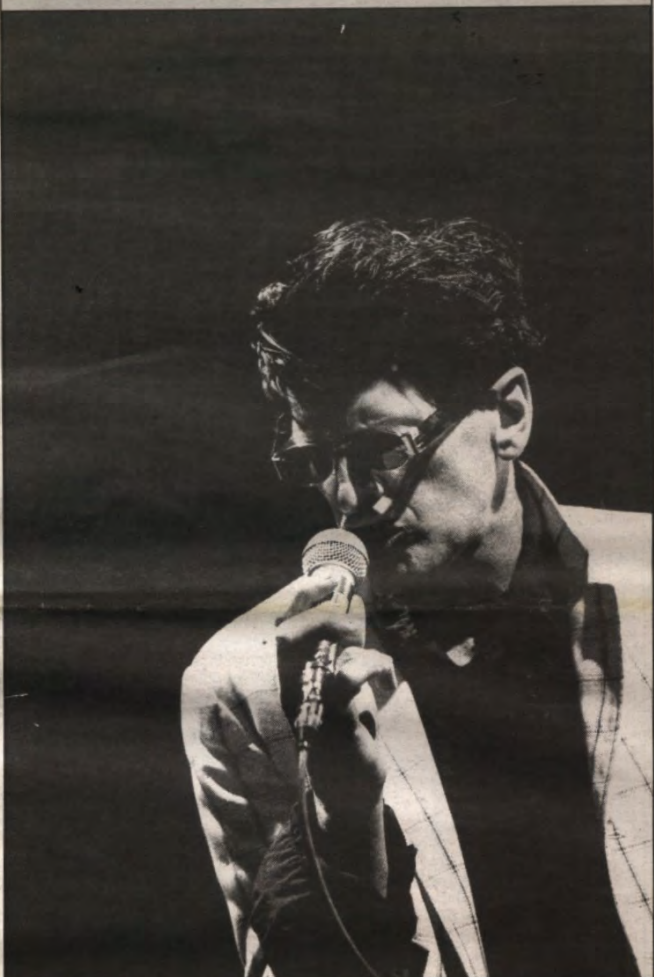
De Leuvense Sociale Raad reageerde heftig tegen het vastleggen van deze wel erg luxueuze normen. In naam van de Vlaamse studentenkoepel VVS werd er opnieuw gepraat met de heren Olivier, Decaluwé en Timmermans, indieners van het dekreet. Intussen begrepen de Leuvense studenten ook waar het om ging. Op 2 december uitten zo'n duizend studenten onder het motto 'Hou niet de zot met ons kot!' hun ongenoegen tijdens een betoging. Mét resultaat: de luxenormen werden verzacht. Een toilet en douche zijn verplicht voor elke groep of begin van groep van zes studenten, de keuken zal anderhalve vierkante meter per studentenkamer met een minimumoppervlakte van zes vierkante meter bedragen, de minimumoppervlakte van de kamer werd teruggebracht tot negen vierkante meter — althans voor de eerste tien jaar. Een opmerkelijke nieuwigheid is nog dat het dekreet niet van toepassing is op de kamers van de sociale voorzieningen van de onderwijsinstellingen.

Toch blijft het dekreet een aantal absurditeiten behouden. Dakkamers, hoe groot, mooi, verzorgd en veilig ook, zullen verdwijnen. De afstand onderkant raamvloer werd immers behouden op 1,2 meter, en de afstand vloer-plafond moet voor de hele oppervlakte van negen — voor nieuwe kamers en binnen tien jaar sowieso twaalf — vierkante meter 2,20 meter bedragen. En het blijft niet bij al die leuke sifers, bovendien moet ook nog eens alles in orde zijn tegen september 1998! Nog welgeteld één jaar kan er dus naar hartelust verbouwd worden in alle koten.

Hoogte

Konkrete gevolgen van het dekreet zijn op dit ogenblik nog niet te merken op de Leuvense kamermarkt, luidens Jos De Winter van de Huisvestingsdienst van de

Brood en studeren

"Geef ons, Heer, onze dagelijkse Brood," denken wij soms, maar mooie liedjes duren helaas niet lang. Nu na drie dagen Marktrock '97 (zie artikel op p. 5) de lege bekertjes en de echtparen met buggy uit het straatbeeld verwijderd zijn, is Leuven weer klaar voor haar studenten, ofwel met tweede zit ofwel met achttienduizend sigaren op zak. Ben jij een van hen, dan heb je als boei op woeste baren alvast het eerste nummer van Veto in de hand, het studentenweekblad van de Leuvense Overkoepelende kringorganisatie (Loko), die wij op de pagina's 6 tot 10 voorstellen. Als licht aan het eind van de bijna doodservaringstunnel is er dan eind september Veto 2, vervolgens een week later als moeder van de porseleinwinkel Veto 3, en zo gaan wij nog een hele nieuwe jaargang door.

KU Leuven. Dat aan het dekreet zware financiële gevolgen gekoppeld zijn, valt echter niet te twijfelen. De berekening is snel gemaakt. In vele huizen zullen kamers sneuvelen aangezien extra douches, toiletten en fietsbergplaatsen geplaatst moeten worden, keukens en kamers moeten vergroot worden en dakkamers zullen verdwijnen. In een huis met twaalf studentenkamers kunnen bijgevolg makkelijk drie tot vier kamers verdwijnen, wat niet alleen de eenmalige verbouwkosten met zich meebrengt maar ook zorgt voor een permanent verlies van één vierde tot één derde van de huuropbrengst. Hou daarbij nog rekening met het feit dat er zo een tekort op de kamermarkt kan ontstaan, en je ziet de kamerprijzen al de hoogte inschieten. Overigens valt nu al uit de talrijke ver-

koopsbordjes op te maken dat heel wat eigenaars de zware investeringen liever aan een ander overlaten. Te vrezzen valt dat daardoor de greep op de markt van enkele kapitaalcrachtige 'grootgrondbezitters' enkel nog zal toenemen. En van die kant hoeft men niet echt een sociaal woningbeleid te verwachten. Maar verder blijven de gevolgen voor dit academiejaar nog vrij beperkt. Dit jaar lijkt de kamerverhuur nog even gestaag te verlopen als de vorige jaren. De ware kotenslag om een goeie kamer die tot zo'n vijf jaar geleden door de Leuvense studenten werd gevoerd begin juli, lijkt voorgoed achter de rug. Of het dekreet de strijd om een kot opnieuw zal doen oplaaien, wordt wellicht pas volgend jaar duidelijk.

Tine Verhaert

binnenin

Studiefinanciering 2

"Wie gaat dat betalen?", sprak de manager tot de gevierde rockartiest Kloot Per W, die net zijn derde gitaar van de avond stukgespeeld had. "Ach", sprak Kloot, "ik heb ooit nog wel eens een kind gemaakt bij Mies van Zender Brussel. Die zal ondertussen wel al een studiebeurs trekken. Haal zijn rekening bij Banco maar leeg."

Toelatingsexamen 3

Een studie heeft uitgezwen dat er een overaanbod aan ongetalenteerde gevierde Vlaamse muzikanten is. Maatregelen om de instroom te beperken dringen zich dan ook op*, aldus minister van Volksgezondheid Colla. "Een toelatingsexamen zou veel maatschappelijk leed besparen. Met zo'n proef zou een jongen als Per W, die nu al twintig jaar aan de weg timmert, nooit muzikant geworden zijn, maar gewoon hoidooverkoper of PVDA-militant. Zijn toekomst zou er dan heel wat beter uitgezien hebben."

Loko-katern 6-10

Al twee decennia bevindt de gevierde Vlaamse rockartiest Kloot Per W zich in de gedoopte zone van de rock'n'roll. Het straatawaai dat hij op platgesponsorde openluchtfestivals voortbrengt, valt onder het verstoren van de openbare orde, maar niemand die daar tegen optreedt. Kloot wordt van bovenaf beschermd, zeker weten. Onze kinderen zijn voor niets gestorven.

Situatie beursstudent sterk achteruit

Sinds anderhalf jaar wordt er door een aantal organisaties aan de alarmbel van de studietoelagen getrokken. Het beleid van de Vlaamse Regering kan samengevat worden in twee woorden: besparen of niets doen. De indexering van de beurzen hangt af van de goodwill van de minister, de inkomensgrenzen zijn niet meer in overeenstemming met de werkelijkheid en enig inzicht in de aanpassing van de studietoelagen aan de studiekost is ver te zoeken.

Anderhalf jaar geleden organiseerde Sociale Raad samen met de Sociale Dienst van Studentenvoorzieningen van de KU Leuven een studiedag rond het Vlaamse stelsel van studiefinanciering. In oktober vorig jaar vond in de commissie Onderwijs van het Vlaamse Parlement een hoorzitting plaats over hetzelfde onderwerp. Naast de Vereniging van Vlaamse Studenten (VVS) konden de sociale diensten van de Univer-

siteiten, de sociale voorzieningen van de Hogescholen, de vakbonden, een gespecialiseerde onderzoeker, de Bond van Grote en Jonge Gezinnen (BGJG) en de Ouderverenigingen daar hun standpunten aan de Parlementsleden duidelijk maken.

Opvallend was de eensgezindheid tussen de sprekers van de verschillende organisaties. De Onderwijscommissie besloot dan om in haar schoot een subcommissie studiefinanciering op te richten om verder te werken rond de problematiek. En eind juni publiceerden de organisaties die in de hoorzitting aan bod kwamen, op de Ouderverenigingen na, een platformtekst die een ruime media-aandacht kreeg.

Geweten

De statistische gegevens over het aantal beursstudenten doen de wenkbrouwen fronsen. Sinds Vlaanderen zelf voor haar onderwijs zorgt (1989) is het aantal beursstudenten aan de universiteiten gedaald van 22 naar 15 procent en aan de hogescholen van 35 naar 25 procent. Daarbij komt nog dat het bedrag dat voor studietoelagen begroot wordt in die periode met een slordige 459 miljoen gedaald is. Dit betekende echter niet dat wie nu nog een toelage krijgt kan rekenen op wat meer gulheid. De gemiddelde beursbedragen bleven in absolute cijfers konstant, wat in feite neerkomt op een daling. Steeds meer studenten doen jobs om rond te komen. Dit werkt als een drempel bij de beslissing om te gaan studeren, en wordt daarna ervaren als een bijkomende druk op de studies.

De minimuminkomensgrens die bepaalt of een student een maximumbeurs krijgt ligt bovendien veel te hoog. Voor een eeninkomensgezin met twee studenten in het hoger onderwijs, gaat het bijvoorbeeld om een netto maandinkomen van 40.345 frank. Als het gezin een groter inkomen heeft, kan ze dus geen aanspraak maken op een maximumbeurs. Daarom wordt ervoor gepleit dat de inkomensgrenzen omhoog gaan. Maar om te vermijden dat het krijgen van een studiebeurs een uitzondering wordt, moeten ook de maximumgrenzen omhoog. Alleen dan komen er opnieuw meer gezinnen in aanmerking voor een studietoelage. Voor een eeninkomensgezin met twee kinderen in het hoger onderwijs bedraagt het maximaal netto maandinkomen bijvoorbeeld 68.884 frank. Met een hoger inkomen kunnen men dus helemaal geen recht meer op een beurs.

Een ander probleem met de inkomensgrenzen is dat er een groot verschil in grootte is tussen de toelagen in de verschillende categorieën. Daarom wordt door de studentenorganisaties steeds gepleit voor meer lineariteit in het systeem: de beurzen zouden geleidelijk in grootte af moeten nemen naargelang de ouders meer verdienen, en niet in sprongen zoals nu het geval is. Het dalend aantal beursstudenten heeft zeer waarschijnlijk veel te maken met de onaangepastheid van deze inkomensgrenzen: ofwel hebben de jongeren geen recht op een beurs, ofwel komen ze misschien niet meer toe tot het aanvangen van studies.

Een ander probleem dat aangekaart werd betreft het gebruik van het kadastraal inkomen (KI) als indikator voor de welvaart. Het kadastraal inkomen is de huurwaarde die een onroerend goed volgens de belastingen heeft, en waarop de huiseigenaar wordt belast. Deze norm sluit soms mensen met een laag inkomen en een hoog KI ten onrechte uit. Daarom wordt er door de verschillende organisaties gepleit voor de invoering van een bodem-KI. Dat zou dan bijvoorbeeld het KI van een bescheiden woning kunnen zijn. Voor aanvragers met een KI dat lager is dan dat bodem-KI, geldt dan de KI norm niet.

De bedoeling van studietoelagen ligt uiteraard in het dekken van de studiekost van de student. Het logisch gevolg daarvan

is dan dat de toelagen ook werkelijk de kosten volgen. De indexering van de beurzen moet vooreerst automatisch gebeuren. Het mag geen willekeurige aanpassing meer zijn. Maar ook een eenvoudige indexering vangt nog niet elke stijging van de studiekost op. Stijgende inschrijvingsgelden in de Hogescholen, het gebruik van computers en andere nieuwe technologieën, duurder boeken, stijging van de kamerprijs en van de prijs voor het openbaar vervoer, die groter zijn dan de index, worden er niet door in rekening gebracht.

Ook de studietoelagen voor het secundair onderwijs moeten verbeterd worden door de inkomensgrenzen te verhogen en de bedragen van de toelagen op te trekken. Ook al zijn ze heel beperkt, deze toelagen zijn een belangrijke aanvulling op het gezinsbudget. Het hoger volwassenonderwijs tenslotte — dat mensen die vroeger weinig onderwijskansen hebben gekregen een mogelijkheid biedt om nu te kunnen studeren — valt nog niet onder het studiebeurzenstelsel. Het is moeilijk te begrijpen waarom de studenten in dit systeem, dat gepromoot wordt door de overheid, geen recht hebben op een studiebeurs. Vanuit dezelfde sociale bekommernis pleiten de verschillende organisaties ook voor toelagen voor binstudenten, zij het wel onder strenge voorwaarden. Beursstudenten die een jaar moeten overdoen zullen in vele gevallen gaan werken of gaan aankloppen bij de sociale diensten van de onderwijsinstellingen. Voorts pleiten de organisaties ervoor dat een daling van het inkomen ten gevolge van loopbaanonderbreking door de overheid in rekening wordt genomen bij de toekenning van een studiebeurs.

Toekomst

De laatste grootschalige studiekostenonderzoeken dateren van 1978 en 1987, en werden uitgevoerd door het Leuvense Hoger Instituut voor de Arbeid (Hiva). Door gebrek aan financiering door de overheid

worden enkel kleine aanpassingen aan deze studies doorgevoerd. Daarom wordt er sterk aangedrongen op een nieuw kostenonderzoek waarop de aanpassing van de studietoelagen kan gebeuren. Waar men ook niet altijd het duidelijkste zicht op heeft op Vlaams niveau, is de verdeling van de deelname aan het hoger onderwijs door de verschillende sociale lagen van de bevolking. Het aantal beursstudenten kan bijvoorbeeld ook gedaald zijn omdat jongeren uit gezinnen met lage inkomens minder gaan studeren. Wie zal het zeggen.

De materie zal allezins de komende maanden opnieuw onder de aandacht gebracht worden door de verschillende organisaties en de studentenbeweging. Hopelijk heeft de Vlaamse Regering de boodschap goed ontvangen. Alle jongeren moeten, ongeacht hun socio-kulturele achtergrond, verder kunnen studeren en hun capaciteiten zo goed mogelijk benutten. Als een samenleving welzijn beoogt, dan moet ze er ook voor zorgen dat zoveel mogelijk mensen kunnen participeren aan die samenleving. En dat ze daar de nodige middelen voor over heeft.

Olivier Remy

kolofon

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22 44 38
Fax 016/22 01 03

Jaargang 24
Nummer 1
18 augustus 1997

Ver. uitg.: Bart Eeckhout
Hoofdredactie: Raf Gerits
Redaktiesekretaris: Bart Eeckhout

Redaktie: Dirk Bernard, Ann Bries,
Benny Debruyne, Martijn Graumans,
Joris Janssens

Doka: Dirk Bernard, Peter Creemers,
Jeroen Lissens, Ivan Put

Medewerkers: Filip De Keukeleere,
Ludwig Deweghe, Herman Pauwels,
Jeroen Peeters, Olivier Remy, Sofie Smet,
Jef Van der Wee, Pieter Van Hecke,
Tine Verhaert.

Layout en vormgeving: Dirk Bernard,
Peter Creemers, Katrien Darras,
Filip De Keukeleere, Guy Dresselaers,
Bart Eeckhout, Raf Gerits,
Martijn Graumans, Joris Janssens,
Bram Overstijns, Sofie Overstijns,
Pieter Van Hecke,

Dtp: Filip 'God' De Keukeleere

Spelling: Filip De Keukeleere, Joris
Janssens

Eindredactie: Bart Eeckhout en Martijn
Graumans

Assistentie-eindredactie: Katrien
Darras en Pieter Van Hecke

Internet-Veto:
http://www.veto.student.kuleuven.ac.be
e-mail: veto@veto.student.kuleuven.ac.be

Zetwerk en publiciteit
Alfaset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij: Artoos (Kampenhout)
Opplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162

Abonnementen
Studenten: 250fr; niet-studenten: 350fr;
buitenland: 700fr; steun vanaf 1000fr;
over te schrijven op rek. nr. 001-
0959719-77

Redaktievergadering
ledere vrijdagmiddag om 16.00 u

De programmahervorming hervormd

Een jaar geleden rondde de permanente onderwijscommissie (POK) kriminologische wetenschappen haar programmahervorming af. Een half jaar erna werd ze goedgekeurd op de Akademische Raad, officieel het hoogste beslissingsorgaan van de KU Leuven. De adviseurs van het rektorat zagen toen echter een uitvoeringsbesluit over het hoofd, dat onder meer bepaalt dat juristen rechtstreekse toegang moeten hebben tot de eerste licentie kriminologie. Dit is echter in tegenspraak met het nieuwe programma dat deze rechtstreekse toegang net wou afschaffen. Hierdoor zou een betere curriculumopbouw mogelijk zijn, zo hoopte men, en zou er bovendien eindelijk een einde kunnen komen aan de officieuze eksamen in eerste licentie. De POK vraagt daar ook met aandring dat de studenten toch enige kan zouden beginnen, maar ze kan ze er niet toe verplichten. Als alles bij het oude blijft, zouden een aantal van de toekomstige afgestudeerden geen enkele kennis van het strafrecht of gedragswetenschappelijke methoden hebben, toch wel twee fundamenten in de opleiding. Johan Hoornaert, adviseur onderwijsaangelegenheden op het rektorat, verzekerde dat er moeite wordt gedaan om het besluit aan te passen. Ondertussen staat de rechtstreekse toegang tot eerste licentie nog open en wordt er gewoond van de studenten verwacht dat zij de leerstof van de vorige jaren zelfstandig doornemen. Zij worden niet geëksamineerd over die vakken. De studentenkring Crimen staat hier zeer sceptisch tegenover. Zij acht de kans dat er volgend jaar hier toch problemen zouden rijzen zeer groot. Bovendien creëert dit een ongelijke toestand tussen haar studenten en is dit een afwijking met verstrekkende gevolgen van de programmahervorming.

(hp)

lezersbrieven

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moeten vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of via e-mail veto@veto.student.kuleuven.ac.be.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten-)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking; de schrijver moet steeds naam, studiejaar en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto. Brieven die langer zijn dan 2400 tekens (spaties inbegrepen, wat overeen komt met ± 1,5 getikte bladzijde met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

“Het zal beter zijn als we met wat minder in eerste kan zitten”

In de lang besproken studentenbeperking binnen geneeskunde en tandheelkunde is nu een feit. Op 3 en 4 juli legden ongeveer negenhonderd aspirant-(tand)artsen een toelatingstoets af. Zeventig procent van hen slaagde in de proef. Op 8 en 9 september volgen de herkansingen. Inmiddels raakte bekend dat er zich in totaal slechts een goeie duizend kandidaten hebben ingeschreven voor het toelatingsexamen, bijna een derde minder dan verwacht. Het afschrikkingseffect van de proef lijkt dus alvast zijn doel bereikt te hebben: de instroom van studenten geneeskunde en tandheelkunde zal vanaf volgend jaar hoedanook worden beperkt.

De Leuvense studentenbeweging had vorig jaar verschillende malen zijn ongenoegen laten blijken over de organisatie van de proef. Bij de politiek vonden ze met hun klachten weinig gehoor. Het Arbitragehof volgde in haar arrest van 29 mei wel de kritiek van de studenten en die van de inrichtende machten van het middelbaar onderwijs. Het onderdeel 'kennis en inzicht in de wetenschappen' stond dan ook niet op het programma. Verschillende scholieren, die nu aan de artsopleiding willen beginnen, kozen immers twee jaar geleden een studierichting die hen niet optimaal voorbereidde op het wetenschappelijke deel van het toelatingsexamen. Toen was er echter nog niets beslist over de organisatie van het toelatingsexamen, en dus waren zij onrechtmatig benadeeld.

Enkel het deel 'informatie verwerven en verwerken' diende dus studenten te selecteren. Dat deel bestond uit een casus en specifieke proeven. De casus bestond onder andere uit een op video opgenomen les over een medisch onderwerp, een gesprek met een patiënt en een teambespreking. De specifieke proeven waren redeneerproeven, geheugenproeven en patroonherkenningsproeven. Veto zocht twee deelnemers op van de proef. Rozellen Cardoen en Charlotte Van den Bogaert van het Heilig-Hart-instituut in Heverlee blikten terug op hun (geslaagde) proef.

Veto: In welke mate werd jullie studiekeuze

beïnvloed door de toelatingstoets?

Charlotte: «Eigenlijk weet ik nog steeds niet of ik geneeskunde ga studeren. Ik twijfel nog, maar indien ik niet had meegegaan, kon ik alvast niet meer kiezen.»

Rozellen: «Ik wou al een tijdje geneeskunde studeren: het toelatingsexamen heeft mijn keuze dan ook niet echt beïnvloed. Ik weet wel dat andere mensen zich wel afgeschrikt voelen door de proef; er zijn dan ook minder mensen ingeschreven voor de proef dan dat er nu in de eerste kandidatuur zitten.»

Veto: Hoe reageerde de school toen vorig jaar de bundel met moeilijke voorbeeldvragen uitkwam?

Charlotte: «Toen die bundel uitkwam, was er wel wat heisa rond. De school heeft dan gereageerd door extra lessen wiskunde, natuurkunde, scheikunde en biologie te geven. Ook de ouders werden hierover geïnformeerd.»

Rozellen: «De school was tegen de organisatie van de proef. Ze hebben onze ouders ook gevraagd in beroep te gaan tegen de proef.»

Veto: Hoe staan jullie zelf tegenover het toelatingsexamen?

Charlotte: «Ik vind het idee zeker niet slecht. Er zijn teveel artsen en het zal ook beter zijn als we met wat minder in de eerste kan zitten. Ik ben niet te vinden voor die massa. Ik denk dat de proef wel goed selecteert, hoewel een perfect sluitende proef nooit kan bestaan.»

Rozellen: «Zo begin je eigenlijk pas te spreken als je geslaagd bent. Daarvoor had ik eigenlijk liever geen proef. Ik ben eerder tegen toelatingstoetsen. Ik vind een proef wel beter dan in Nederland, waar loting bepaalt wie geneeskunde kan beginnen.»

Veto: Wat was jullie indruk over de proef zelf? Was het moeilijker of gemakkelijker dan de voorbeeldvragen die jullie gekregen hadden?

Rozellen: «Het was wel moeilijker dan de voorbeeldvragen. Iedereen dacht dat de psychologische tests gemakkelijker zouden zijn.»

Charlotte: «Er was vooral een probleem met de tijd; lang niet alle oefeningen konden opgelost worden binnen de tijdslimiet. Vandaar dat heel veel mensen een slechte indruk hadden na de eerste dag. De tweede dag stond er bij de instructies aangegeven dat niet verwacht werd dat alle oefeningen

binnen de tijd opgelost konden worden.»

Veto: Denken jullie dat jullie nu meer kans hebben om te slagen in de eerste kandidatuur?

Rozellen (resoluut): «Neen! Het examen heeft er misschien wel voor gezorgd dat er aantal studenten niet kunnen beginnen. Maar ik denk niet dat de test kan voorspel-

Ludwig Deweghe

Mosaic: Europese studenten maken kennis met Vlaamse cultuur

Een natje en een droogje

In 3 augustus was het zover. Zesentwintig studenten uit Spanje, Italië, Duitsland, Ierland, Zweden en Finland arriveerden in Leuven. Gedurende twee weken konden ze in het kader van de 'Summer School of Culture' kennismaken met verschillende aspecten van onze taal en cultuur. De motor achter dit project is Mosaic, de overkoepelende studentenorganisatie van de Coimbra-groep, de kurje van de oudste universiteiten van Europa. De praktische organisatie viel dit jaar te beurt aan de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie, die een gevarieerd programma uit de mouw wist te schudden.

Elk jaar vindt er ergens in Europa zo'n Summer School plaats. Daarmee probeert Mosaic haar steentje bij te dragen tot de Europese eenheidsgedachte. Bedoeling is dat de bezoekende studenten kennismaken

met de taal en cultuur van het gastland. Zo volgden de deelnemers bijna dagelijks lessen Nederlands aan het Leuvense Instituut voor Levende Talen. De moeilijkheidsgraad varieerde al naargelang van hun voor kennis. Enkel konden al een aardig woordje meepraten, wat ze tijdens de andere activiteiten onmiddellijk in de praktijk konden omzetten. Die bestonden voor het grootste deel uit het bezoeken van een aantal belangrijke bezienswaardige plaatsen. Zo passeerde de Mosaicibus in Brussel, Brugge, Bokrijk, Scherpenheuvel en Avebeide.

De meeste deelnemers hadden verschillende redenen om naar hier te komen, gaande van een kennismaking met een kleine cultuur en met haar taal tot gewoon een toffe vakantieperiode. De serieuze zaken werden ook die laatste echter niet bespaard. Die kregen ze onder andere in het Vlaamse parlement. Daar luisterden ze naar uiteenzettingen over de Belgische staatsstructuur, Vlaanderen's internationale relaties en haar universiteitslandschap.

Voor de mogelijkheid tot discussie achteraf gaf dit bezoek een extra dimensie. Daarna brachten de studenten een bezoek aan Brussel. Maar de hoofdstad van Europa kon het studentenbezoek maar matig bekoren, zo bleek. «Een stad zonder persoonlijkheid», wisten sommigen, die in 'Manneken Pis' geen fallische evenknie van de Eiffeltoren vonden. Zeer impressie vond men dan weer de andere Vlaamse steden, waaronder Leuven zelf. Een deelnemer vond onze kust indrukwekkend: «rustig, maar toch vol leven». Door de plaatselijke middenstand wordt zo iets omschreven als «een slechte zomer, met één zonnig weekend».

Als wij ergens voor bekend zouden zijn, dan zou dat toch met onze gastronomie te maken moeten hebben. Maar ook hier verkozen velen moeders keuken. Het Vlaamse eten heet te smaakloos, te weinig gezouten, te weinig gekruid of te veel broodgericht. Om de rollen eens om te draaien en toch nog één avond deftig te eten, organiseerden de groep dan maar een heuse internationale kookavond. En de Belgen? Die mochten voor het bier zorgen. Vooral het lichte Belgische bier viel bij de deelnemers zeer goed in de smaak. Ze beleefden dan ook dolle pret aan de rondleiding in Interbrew en aan de estafette op de kantus.

De deelnemers hadden natuurlijk ook een eigen mening over de mensen die ze

len hoeveel slaagkans de studenten zullen hebben die een gemiddelde score behaald hebben.»

Charlotte: «Ik denk ook van niet. Het is natuurlijk wel leuk te weten dat je door het toelatingsexamen geraakt bent.»

Veto: Zijn er nog suggesties voor de examencommissie?

Rozellen: «Ik vind wel dat ze proeven regionaal moeten organiseren. Als je al van halftwee moet opstaan om vanuit West-Vlaanderen naar Brussel te komen en dan nog een hele dag moet kunnen redeneren, is dat niet gemakkelijk. Het moet toch mogelijk zijn om hetzelfde examen op verschillende plaatsen in Vlaanderen te organiseren.»

hier zagen. «Fuifnummers!», klonk het in koor, iemand omschreef de Vlamingen als beleefd, maar toch ook afstandelijk. «Niet zoals ons Italianen», voegde hij er nog met een Limburgs aksent aan toe. Ook het uitgangleven was anders dan in Italië: «Bij ons lopen mensen gewoon 's avond rond door de straten en praten wat met elkaar. Ze gaan niet zoals jullie aan terrasjes zitten. Op dat punt hebben jullie heel wat weg van de Fransen; kleine tafeltjes langs de weg.» De Spaanse meisjes vonden ons Vlamingen surrealistisch, maar hun voorbeelden, zoals oude mannen met korte broeken op terrasjes, waren niet overtuigend. Wij blijven tenminste met onze fikken van stieren af.

Eén van de grote sponsors van dit project was, naast de KU Leuven, de Vlaamse Gemeenschap. In het kader van 'Vlaanderen 2002' probeert ze deze deelstaat aan de Noordzee wereldwijd bekend te maken als aanloop naar dat magische jaar. Dan is het immers precies zeventienhonderd jaar geleden dat de Guldenensporenslag plaatsvond. Opvallend was dat in de programmatie bij geen enkele uitstap de taalgrens werd overgestoken. Misschien iets voor 2004, wanneer de Fransen kunnen herdenken dat hun troepen zeventienhonderd jaar eerder de Vlamingen gewoon weer onder de voet liepen.

Herman Pauwels

Waar artiesten graag werken en het publiek welkom is

Het Leuvense kunstencentrum Stuc kende een woelig jaar. Interne problemen en een tegenvallende betoelaging van de overheid leidden tot het opstappen van de driekoppige artistieke leiding. Sinds 1 maart traden twee nieuwe 'sjefts' in hun plaats die de Stucboot weer vlot moesten zien te krijgen. Karolien Derwael en An-Marie Lambrechts vroegen honderd dagen tijd om hun plan in elkaar te steken. Reikhalzend werd uitgekeken naar het resultaat, en dat mag er best zijn. Het programma oogt erg ambitieus, met op teatervlak bijvoorbeeld het Leuvense debuut van de Nederlandse spraakmakende toneelgroep 'De Trust', de blijde terugkeer van 'Hollandia' en een groot project van 'Toneelgroep Amsterdam'. De programmatie van film, video en muziek wordt overgelaten aan kuratoren van buiten het Stuc, maar ook daar zijn de plannen niet min. Samenwerking met gelijkgestemden binnen en buiten de studentenstad is de sleutel die van het Stuc weer het kloppend hart van de Leuvense cultuur moeten maken. Veto sprak met een vrouw — de andere had even iets anders aan de hand — met een plan.

(foto Jeroen Lissens)

Veto: Aan welk profiel moesten jullie beantwoorden?

An-Marie Lambrechts: «Eigenlijk moet je dat vragen aan de mensen die ons aangenomen hebben. Wij zijn naar hier gekomen met het idee om het artistieke en het algemene beleid van Stuc weer helemaal op elkaar af te stemmen. Dat was ons antwoord, maar of dat ook van in het begin de doelstelling was, dat moet je aan anderen vragen.»

Veto: Een deel van de problemen met de vorige ploeg had te maken met een zekere depreciatie van overheidswege, met gevolgen voor de subsidies. Dan waren er strikt genomen twee opties: ofwel zet het Stuc konsekwent haar eigen lijn met alle gevolgen van dien van de subsidies, ofwel probeer je wat meer in te spelen op wat de betaallers verwachten. Ongetwijfeld hebben ook jullie voor die keuze gestaan.

Lambrechts: «De vorige leiding heeft zeker waardevolle keuzes gemaakt. Dat zie je bijvoorbeeld aan de werking van het 'Atelier', dat onder meer met de video van Johan Grimonprez (die nu op 'Documenta' in Kassel internationale lof oogst met een door het Stuc geproduceerde video, nvd) grote successen heeft geboekt. Die tegenstelling broodheren versus eigen lijn lijkt me wel wat zwart-wit. Een kunstencentrum heeft niet alleen een opdracht tegenover de broodheren, maar ook tegenover het publiek en het artistieke landschap. Je moet je afvragen voor wie je werkt en waarvoor je subsidies krijgt.»

Veto: Wat moest er dan precies veranderen?

Lambrechts: «Ten eerste willen we wel blijven werken in de bekende disciplines: teater, dans, film, video en muziek. Karolien en ik nemen de teaterprogramma's voor onze rekening. De andere disciplines worden uitbesteed aan kuratoren, maar we doen wel alles in samenspraak. Binnen de keuzes die je zo maakt, willen wij, ten tweede, toch iets breder gaan werken dan tot nu toe gebeurd is. Wij denken namelijk in vergelijking met de vorige ploegen anders over de context waarin het Stuc zich bevindt. Ons publiek bestaat grotendeels uit studenten, die meestal relatief weinig gezien en gehoord hebben van podiumkunst vooraleer ze in Leuven aankomen. De enige andere culturele aktor is het Cultureel Centrum die meer mainstreamevenementen brengt. Tussen die mainstream en de experimentele avantgarde is er een hele zone, die in Leuven niet gedekt wordt. Die

ruimte willen wij opvullen. Wij willen aan de studenten een aantal referentiepunten aanbieden, zodat ze hun eigen keuzes kunnen maken. Maar we werken ook niet alleen voor studenten. Er zijn heel wat mensen in Leuven die wel nog op de hoogte willen blijven van wat er allemaal gebeurt, van het hele artistieke landschap tot en met het eerder experimentele, dat dus ook in het Stuc te zien moet zijn. Voor film geldt net hetzelfde. Er gebeurt heel veel dingen die niet in de commerciële bioskop aan bod komen, maar daarom nog niet meteen tot de avantgarde moeten worden gerekend. Voor alle disciplines willen wij die redenering volgen.

Veto: Een 'breder' programma, hoe ziet die er dan concreet uit?

Lambrechts: «Wij gaan bijvoorbeeld 'Theater Antigone' programmeren, een gezelschap dat voorheen alleen in de Stadsschouwburg speelde. Daar werken nu mensen die wij heel interessant vinden en dan programmeren wij die ook. De opdeling binnen het theaterlandschap tussen klein- en grootschalig werken gaat niet meer op en daarom hebben we met het Cultureel Centrum de zogenaamde 'Dubbelspel'-formule ontworpen. We merken dat regisseurs zowel in het kleine als in het grote circuit aan het werk zijn. Guy Cassiers doet een 'Faust' bij het Zuidelijk Toneel, én bij Het Barre Land, een groep die per definitie in het Stuc thuishoort. We hebben in samenwerking met de Stadsschouwburg die twee voorstellingen aan elkaar gekoppeld. Je krijgt nu een reductie als je naar de grote en de kleine voorstelling gaat kijken. We kunnen als kunstencentrum moeilijk aan onze traditie vasthouden, wanneer die scheidslijnen in het artistieke landschap al lang voorbijgestreefd is.»

Veto: Welk imago wil het Stuc zich dan aanmeten?

Lambrechts: «Het Stuc moet een goeie plek zijn, waar artiesten graag werken, en het publiek het gevoel heeft er welkom te zijn, en waar ze tegen lage prijzen iets kunnen zien van de moeite waard is. Da's alles.»

Veto: Waarschijnlijk speelt de nieuwe infrastructuur daar een grote rol bij.

Lambrechts: «Zeker. Alle vorige ploegen wilden ook dat er veel volk kwam, maar de infrastructuur is niet optimaal. De universiteit komt ons al een heel eind tegemoet, da's dus fantastisch, maar het wordt tijd dat we naar nieuwe gebouwen gaan uitkijken, want deze zijn uitgeleefd, en hebben te

weinig zichtbaarheid voor de doorsnee student.»

Veto: Het Stuc wil verkassen naar het Arenberg-instituut, waar alle activiteiten onder één dak kunnen worden gekoncentreerd. Maar die zaak lijkt te blijven aanslepen. Komt er al wat schot in?

Lambrechts: «De dossiers zijn onderweg, en daar moet de overheid nu op reageren. Het provinciebestuur, de KU Leuven en het stadsbestuur zijn entoeslast, maar nu moet de Vlaamse overheid over de brug komen.»

Ekstotisme

Veto: De nieuwe programmatie ziet er alleszins ambitieus uit, kwantitatief zowel als kwalitatief. Is dat al een aanloop naar een grotere zaal en een groter publiek?

Lambrechts: «Nu moeten we nog niet werken voor grotere zalen in een mogelijke toekomst. Nu werk je voor de huidige situatie. Maar als we ambiëren om ooit op die plek te komen, moet je wel bewijzen dat je dat kan waarmaken. Maar we doen niet meer dan andere ploegen, hoor.»

Veto: Het is wel de bedoeling dat er elke dag iets te beleven is in het Stuc.

Lambrechts: «We streven naar een week-systematiek. De mensen zullen dan weten dat ze op zondag en maandag in het Stuc een film zullen kunnen zien, op dinsdag en woensdag teater, en donderdag meestal muziek.»

Veto: Brengt die blokprogrammatie de interdisciplinariteit niet in het gedrang?

Lambrechts: «Neen, doorlopende en tematische programmatie vullen elkaar aan. De eerste twee maanden staan in het teken van het ekstotisme. Daarbij zullen de verschillende disciplines in elkaar overlappen. Als je aan het programmeren bent, dan begin je automatisch verbanden te leggen. Maar je mag daar ook niet te ver in gaan. Het filmpubliek en het teaterpubliek zijn nu eenmaal gescheiden. Diegenen die beiden willen zien, vormen een relatief klein publiek. Je kan proberen dat te vergroten, en dat is ook onze bedoeling, maar als organisator mag je niet verwachten dat elke teaterbezoeker ook nog eens naar de film gaat kijken. Je moet daar realistisch in zijn.»

Veto: Daar was de vorige ploeg veel ambitieuzer in.

Lambrechts: «Het is ook goed dat ze dat gedaan hebben. Voor sommige dingen, bijvoorbeeld de muziek, heeft dat gewerkt.

Maar dat is niet het eerste doel. Volgens mij is het verwachtingspatroon, dat je weet wat er in het Stuc te doen is, ook heel belangrijk. Dat wordt dan gekoppeld aan een goeie brochure, waar we ook de modellen van de vorige ploeg overnemen. Eventueel moeten we de promotie en de spreading wat verbeteren. Je werkt met wat er al is.»

Veto: Geeft het dan geen problemen voor de continuïteit, als je merkt dat er nauwelijks mensen in het Stuc zijn die drie jaar geleden al meewerkten?

Lambrechts: «Elke culturele organisatie kent een groot verloop. Ikzelf heb hier wel niet gewerkt, maar ik heb jaren het Stuc op de voet gevolgd, en ben er dus wel vertrouwd mee. Daar til ik niet zo zwaar aan.»

Veto: In de Beursschouwburg zijn er mensen die al vijftien jaar meedraaien.

Lambrechts: «Ja, maar dat zijn de technici. De artistieke ploeg is vijf à zes jaar geleden helemaal veranderd. Die mensen hebben drie jaar moeten knokken, omdat ze heel nieuwe dingen deden. Een goed voorbeeld van een ploeg die helemaal opnieuw moet beginnen.»

Veto: De laatste zes jaar zijn er in het Stuc wel drie verschillende ploegen geweest.

Lambrechts: «Wij hebben alleszins de ambitie om er een paar jaar tegenaan te gaan.»

Veto: Nog even terugkomen op de programmatie. Op jullie persconferentie kwam er plots een bittere klaagzang over gebrek aan geld. Wie gaat dat dan allemaal betalen?

Lambrechts: «Het is onze opdracht om te werken binnen de ons toegewezen enveloppe, punt uit. Maar toch moet men zich op beleidsniveau afvragen of men, met de middelen die men aan de kunstencentra geeft, de taken mag vragen die per decreet zijn vastgelegd. Het artistieke landschap is de laatste jaren zwaar veranderd, aan de infrastructuur worden steeds hogere eisen gesteld. Vergelijk bijvoorbeeld de zijtes in de bioskop met die van het Stuc. De normen van het publiek met betrekking tot comfort, veiligheid en presentatie zijn veel hoger geworden. De overheid moet zich dan afvragen wat haalbaar is. Doe je minder evenementen, die veel beter geëquipeerd zijn, dan word je minder zichtbaar en krijg je het verwijt dat je te weinig doet voor je geld. Dat kan niet de bedoeling zijn. We moeten naar de grens van de vijftien miljoen, die het mogelijk moet maken om ietwat comfortabel te werken.»

Barth Eeckhout
Joris Janssens

Supermarkt of rommelmarkt?

U 2's Popmarttour heeft nog maar pas Groot-Leuven achter zich gelaten, of de mensen moeten alweer naar een ander muzikaal mega-evenement: Marktrock '97. Het was echter zonder enige zweem van ironie, dat Marktrock — dat tot voor kort nog een familiefeestje heette te zijn — zich dit jaar als 'muzikaal grootwarenhuis' profileerde.

Supermarktrock: in zekere zin een contradictio in terminis. Maar soit, ook wij duwen medio augustus liever een karretje door koele rayons dan met de kinderen bij het haardvuur op de Gameboy te spelen. Op naar Marktrock '97 dus: waar de pintjes vijf Bef lekkerder zijn dan tijdens de rest van het jaar, en de kaasbroketten twintig Bef. Waar de aandachtige toeschouwer niet alleen naar groepjes kan gaan luisteren, maar ook t-shirts, caps, luxeposters, bandana's en vliegzeinen kan winnen — met dank aan een voorheen totaal onbekend jeansmerk respectievelijk een jongerenzender hipper dan Ché —, enge ziektes kan opdoen en zich te buiten kan gaan aan pizza's, caramelbonbons en sojascheuten met varkensvles. In dit muziekwarenhuis waar de klant king of wock 'n woll is (zeker als die de kassa stevig doet rinkelen) mekten we ons onder de rekreatief shoppende menigte. Afrekenen nu!

Kommunisten

Kassa 1: de Grote Markt. Veertien jaar lang voorbehouden aan performerende artiesten en groepjes, dit jaar helemaal gereclaimed door, jawel, de sponsors. Niet dat het volk zich dat aantrok, of zich om die reden minder goed amuseerde. Er was dan ook voor elk wat wils op dit kortgeleden vernieuwde marktplein. Zo kon je de door het al vernoemde jeansmerk uitgedeelde bonnen gaan inwisselen voor petjes, t-shirts en bandana's, en werden er leuke spelletjes georganiseerd, waarmee prachtige prijzen (nog meer petjes, t-shirts en bandana's) te winnen waren. De deelnemers moesten bijvoorbeeld in ondergoed plaatsnemen op een verhuislift, en terwijl die omhoog ging zo snel mogelijk een jeansbroek aantrekken. Daarbij aangemoedigd door een opgefokte VT4-banaan: "Hoe noemde jij? Nanette, da's ne goeie naam, Nanette!" Dat Nanette een te kleine maat koos en voor de ogen van het geamuseerde

publiek haar broek niet aan kreeg, doet haast gewagen van een nieuwe heilige drivuldigheid: tits, ass and personality.

Het is ondertussen genoegzaam bekend dat onze konsumptiekultuur gericht is op vervlakking en eenheidsworst. De sponsors lieten dan ook geen kans onbenut om subversieve bevolkingslagen in het gareel te dwingen. Post-hippies en andere oudere jongeren — traditioneel allerminst onservende audience op Marktrock — werden, alweer dankzij het tot voor kort onbekende jeansmerk, gratis van hun wilde haren en stoppelbaard afgeholpen en naar naast de Sint-Pieterskerk opgestelde fiftieskapstoel. Verder werd het ook de zogenaamde Generatie X niet makkelijk gemaakt. Zelfs de meest toegewijde werkontduiker kon het afgelopen weekend geen pintje bestellen zonder een lukratieve job aangeboden te krijgen van een Mechelse multinational.

Merkwaardig is dan ook dat een demonstratie van de PvdA voor de arbeiders van de Forges door de verder behoorlijk arrogante politie wel werd toegestaan, volgens een van de organisatoren omdat ze deze keer "eens niet op Tobback lagen te kakken". Maar dan liggen ze te klagen dat een handvol duizend mensen hun werk kwijt geraakt zijn, terwijl er precies zoveel banen werden uitgedeeld door hogerge-noemde multinational: die kommunisten moeten toch altijd ergens hun ei over kwijt.

En wie tenslotte zijn fiets kwijt wou had twee mogelijkheden. Op het Ladeuzeplein had een zekere jongerenbank — naar verluidt de eerste — een fietsenstalling gebouwd, waar je tweewieler à la Tamaogochi liefdevol ontvangen en vertroeteld werd. De alweer in grote getalen aanwezige winkeldetectives waren anderzijds ook bereid je fiets met een glimlach in hun blauwgestreepte karretjes te laden en af te voeren naar het Philipsgebouw. De eerste echte jongerenbank slaagde er trouwens ook dit jaar weer in de lelijkste hostessen op te voeren. 't Is ten slotte het innerlijke dat telt, weet iedereen, en de bank speelde daar handig op in.

Hesp

En de muziek dan? Veel witte produkten uiteraard — minder duur, maar (bijna) net zo lekker — en een aantal merken die de versheidsdatum al een tijdje overschreden hadden. Marktrock ligt namelijk al jaren in strijd met Suikerrock Tienen om de titel van meest conservatieve popfestival in

Vlaanderen. In de eerste categorie was er bijvoorbeeld Coolio, een groepje met covers van Stevie Wonder en Dr. Dre, en ook No Way Sis, een covergroepje opgericht voor mensen die geen 150 Engelse ponden over hebben om naar 'the real thing' te gaan kijken. In Engeland organiseren ze namelijk tegenwoordig ook konserten op de Zwarte Markt, iets waar wij hier in Leuven nog niet aan toe zijn. De 'lads' hadden echter de boot gemist, en arriveerden nog net op tijd om drie-en-een-half nummer te spelen. Niet echt een oase dus, eerder een fata morgana: je blijft een beetje op je dorst zitten. Uw reporters werden vervolgens bijna opgepakt toen ze in de Naamsestraat een wandelend blikje Stella probeerden leeg te drinken.

Omdat het lange wachten op No Way Sis wel eens op de zenuwen van het oververhitte publiek zou kunnen werken, vond een of andere organisator het nog nodig om Big Bill uit de backstage en onder het stof vandaan te halen en de arme man een ontstemde gitaar in de handen te duwen. Bill slaagde er live en unplugged nauwelijks nog in de akkoorden van 'Ene met hesp en ene met keés' te herinneren. Voor ons is het best oke als een festival haar eigen mites wil kultiveren, maar dove legendes hebben een immens voordeel op hun levende kollega's: ze kunnen zichzelf niet meer doorprikken.

Verder riep Bart Peeters nog maar eens "Goeienavond Ouwe Marrekt", en speelde ook Paul Young op automatische piloot, iets wat ze op de airshow in Oostende ook maar beter hadden gedaan.

Pianist

De rekken met zoete broodjes waren ook dit jaar weer goed gevuld. Zo deden de dames en heren van Abba Gold een paar duizend nostalgien terugverlangen naar het echte ding, en deed de Belgische covergroep The Apples ongeveer hetzelfde met betrekking tot de Beatles. Dat ook Elvis herdacht moest worden stond natuurlijk buiten kijf. Daartoe werd ene Hounddog Junior ingehuurd, in een gerecycleerde verpakking van De Mens en andere lokale non-talenten. Op de eerste Marktrockdag was ook legende Herman Brood trouwens al overgegaan tot een spontane ode. Samen met de zanger van Claw Boys Claw verblijdde hij zijn publiek met een versie van Love Me Tender en Blue Suede Shoes. Brood? Onthou die naam.

(foto Peter Creemers)

Verder wisselden de jongens van Clouseau nummers uit hun nieuwe plaat af met oude krakers, heitgen eigenlijk ook wel van alle andere groepen kan gezegd worden. En Boudewijn de Groot deed volgens mensen die het kunnen weten wat van hem verwacht werd (door mensen die het kunnen weten toch).

In de afdeling leuke gadgets vonden we dan weer de Funky Green Dogs. Deze techno-dj's timmeren in dat tipische Marktrockpatois "al jaren aan een eigen weg", en waren daar blijkbaar zo ingespannen mee bezig — of zo moe van — dat ze hun ingehuurde zangeres maar alleen de Oude Markt op stuurden. De set bestond uit karaokeversies van drie keer hun hitje Fired Up, en verder nog één nummer dat verdacht veel op hun hitje Fired Up leek. En dan nog zeggen dat techno niet serieus genomen wordt.

Verder vlogen Claw Boys Claw er met de eerste noot meteen in — iets waarvoor het publiek op de Vismarkt alvast opgetogener was dan dat indertijd in Oostende — en wist Guy Swinnen nog steeds hoe hij een stevige rocksong moet schrijven. Katrina & The Waves bewezen dat ze heel terecht het Eurovisiesongfestival gewonnen hebben en Joan Osborne profileerde zich als 'one hit wonder'; inderdaad een beetje zoals die Jordaanse vlieggenier in Oostende.

Koppels

Het was dus heus niet zo moeilijk om drie dagen op Marktrock '97 rond te lopen zonder een keer in vervoering te raken, behalve dan door de hier en daar te ontvaren geur van ganja. Maar laten we in godsnaam niet op de pianist schieten. "Feit is dat de namen van de artiesten die wij vandaag bekendmaken niet steeds de namen zijn die we voor ogen hadden", bekenden de organisatoren in de persmap, waar ook nog maar eens ruim werd ingegaan op het dooreengeschudde sponsorlandschap: "De grote winnaar moet inderdaad de festivalbezoeker blijven: hij/zij krijgt een bijna gratis festival aangeboden, zonder zich daarvoor door een echt reclamebos te moeten wringen naar het podium toe. Muziek, dat is de essentie!" Met dit in het achterhoofd gingen we naar Kloot per W en de Wizards of Ooze luisteren, en keerden we huilend weer. Gelukkig stond een zeker jeansmerk alweer belangeloos met een bandana klaar om onze tranen te drogen. En we waren nog wel toe aan een sigaret!

Een waar grootwarenhuis dus, en geen familiefeestje meer. Het was dan ook opvallend hoeveel kibbelende koppels en echtelijke ruzies er het afgelopen weekend op de Leuvense pleinen te zien waren. Marktrock is er enkel voor de familie, in die zin dat echtelieden naar Leuven komen om te verbergen dat ze elkaar eigenlijk niks te vertellen hebben. Supermarktrock als remedie tegen de verveling, en tegelijkertijd ook muzikaal een symbool ervoor. En op hetzelfde moment een sublimatie ervan. De verstokte vrijgezel was dan ook in meer dan één betekenis 'unserved audience.'

Martijn Graumans
Joris Janssens

(foto Peter Creemers)

De Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie

Welkom in Leuven. Misschien maak je nu je eerste behoudzame pasjes in de Leuvense studentenwereld. Of ben je een *ancien* die zich weer eens heeft laten vangen aan tweede zit. Word je aan alle kanten ingepeperd dat je je niet mag laten verleiden door de vele verlokkingen van deze studentenstad. Dat je 'op tijd moet beginnen.' En toch. Zonder een aanval te willen inzetten op al je goede bedoelingen, willen we je er toch even op wijzen dat studeren zoveel meer is — moet zijn — dan kursussen doormidden bijten. Als je je een beetje volwaardig wil ontplooiën — met welgemeende ekskuzes voor de pedagogeterminologie — kijk je best ook naar wat er zich aan de andere kant van je kotraam afspeelt.

Naast, tussen en in de kafees vind je er bijvoorbeeld de studentenbeweging. In Leuven heet die sinds 1986 de 'Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie', kortweg Loko. Loko houdt zich, luidens haar eigen statuten, bezig met "(...) het geheel van

maatschappelijke problemen zoals die zich voor doen aan de student als jonge intellectueel, met een belangrijke maatschappelijke verantwoordelijkheid, tijdens en na zijn studies.' Meestal wordt die allesomvattende problematiek samengevat in de vier woorden 'demokratisering van het onderwijs.' In de beste van alle werelden moet elke jongere zich kunnen ontwikkelen zoals hij dat zelf verkiest, zonder dat hij in die keuze belemmerd wordt door onderwijskundige, sociale, financiële, culturele of fysieke drempels. En het is daar dat Loko naar toe wil.

Haar belangrijkste hulpmiddel daarbij is haar democratische structuur, die het middelen een 'getrapte vertegenwoordigingssysteem' mogelijk maakt dat zij tegenover de academische en politieke overheid de stem van 'de' student vertolkt. Vertegenwoordigers van elke studentenkring — er is ruw gezegd één zo'n kring per studierichting — zetelen in de verschillende 'raden' die allen samen Loko vormen. Met

problemen van onderwijskundige aard of met materies die de studentenkringen raken, kan je terecht bij Kringraad. Semestereksamens, studiedruk en fuifzalen zijn enkele van items op de Kring-agenda. Kringraad vertegenwoordigt je in ondermeer de Onderwijsraad en de Akademische Raad, het hoogste beslissingsorgaan van de unief. Sociale Raad houdt zich onledig met — hoe raad je het — de sociale kant van de zaak. Stel je daar ondermeer kotverhuur, studiebeurzen en temahuizen bij voor, Sora laat de stem van de student weerklanken in de vergaderingen van Alma. Acco en de Raad voor Studentenvoorzittingen. Kultuurraad waakt over het culturele aanbod in de studentenstad. Een nauwe samenwerking met het kunstencentrum Stuc, dat uit de Kuraschoot groeide, en een actief eigen cultuurbeleid staan daarvoor garant. Bij Sportraad draait het om glimmende kuiten en afgetrainde spiermassa's, maar vooral om betaalbare sportactiviteiten en -faciliteiten voor iedereen.

Onder andere de 24-urenloop en de studentenmaraton staan onder hun auspiciën. Studenten uit het buitenland overwinnen hun aanpassingsproblemen en de administratieve en andere rompslomp door de goede zorgen van Loko's jongste dochter, Portulaca. En dan heb je nog het blaadje dat je nu aan het lezen bent, Veto. Veto bericht, zoals je merkt, over de heldendaden van Loko en over nog zoveel meer dat de student kan of moet interesseren. Veto, Kringraad en Sociale Raad vind je in het Lokohoofdkwartier, in de 's Meiersstraat 5. Kultuurraad hokt samen met het Stuc in de Van Evenstraat 2d. Op een boogscheut daarvan houdt Portulaca kantoor, in de gebouwen van 'Pangaea' in de Vesaliusstraat 34. Wil je bij Sportraad terecht, dan loop je best naar het Sportkot aan de Teruursevest. Nogmaals: welkom in Leuven. Laat het echte leven een aanvang nemen.

(be)

Kringraad verliest debat

Poort geopend voor semestereksamens in eerste kan

De nationale pers vond het nieuws vorig jaar zo belangrijk dat ze een aantal kolommen volschreef over de mogelijke invoering van een semestersysteem voor de eerste kandidatuur. Kringraad, de geleding van Loko die de onderwijsproblematieken behartigt, verzette zich sterk tegen een nieuwe jaarindeling.

Het idee, initieel door rektor Oosterlinck naar voor geschoven, leek vrij duidelijk. "De studenten krijgen twee vrijheden in hun eerste jaar in Leuven. Enerzijds de vrijheid hun studies te organiseren zoals zij dat zelf willen en anderzijds ook nog de vrijheid het leven te organiseren zoals ze dat willen. Dat is van het goede teveel", aldus onze rektor. De oplossing: structureer het eerste jaar de eksamens zo dat studenten verplicht worden sneller te blokken. Twee semesters met in januari een eerste examenperiode. Kringraad, dat bestaat uit de pressen en onderwijsverantwoordelijken van alle Leuvense studentenkringen, vindt dat die redenering niet zomaar opgaat.

Indikatie

Een eerste belangrijk probleem zijn de proefexamens. Die vinden nu in januari

plaats en ze hebben enkel een informatieve waarde. Als je niet geslaagd bent, zijn er geen negatieve gevolgen. Het is wel een indikatie dat er iets mis is met je studeergedrag. Als er semestereksamens komen, dan moeten proefexamens vervroegd worden. De representativiteit van zo een proefexamen kan dan wel wat te wensen overlaten. Het is volgens Kringraad ook niet opportuun om in november al proefexamens af te nemen, omdat eerstejaars dan nog in een aanpassingsperiode zitten.

Landbouw

Daarnaast worden er nog een aantal tegenargumenten aangehaald. Herman Pauwels, studentenvertegenwoordiger op de Onderwijsraad, somt er een aantal op: "Het is mogelijk dat professoren hun normen aanpassen. Als ze in januari eksamens moeten geven, weten ze ook dat de studenten relatief meer tijd hebben voor dat vak dan wanneer alle vakken op het einde samen worden geëksamineerd. Het is mogelijk dat de prof zijn normen gaat verhogen door bijvoorbeeld meer detailkennis te vragen. Daardoor komt de nadruk nog meer te liggen op ensiklopedische kennis — puur van buiten blokken dus —, en dat is geen gunstige ontwikkeling. Bovendien worden vakken minder binnen een bredere context gestudeerd. Als men vakken geïso-

leerd ondervraagt, dan zal men minder snel samenhang zoeken met andere vakken, die dan op het eind van het jaar bevroegd worden."

Een werkgroep van de Onderwijsraad maakte een genuanceerd advies over de wenselijkheid van de invoering van semestereksamens. De werkgroep oordeelde dat het probleem van de jaarindeling zelfs een secundair probleem was. De kwaliteit van de vakinhouden, het doceergedrag, de eksamenvormen zijn meer belangrijke aandachtspunten. De Akademische Raad, het hoogste beslissingsorgaan aan de universiteit, liet echter wel een poort open voor de invoering van een semestersysteem. De faculteiten mogen nu zelf immers voorstellen doen voor een andere jaarindeling. De faculteit Toegepaste Wetenschappen (met de richting burgerlijk ingenieur) en ook de faculteit Landbouwwetenschappen denken eraan dit jaar vrijstellingen te koppelen aan de proefexamens. Dat zijn

dan uiteraard wel geen echte proefexamens meer. Vanaf volgend jaar kunnen die faculteiten dan zelfs een volwaardig semestersysteem uitvoeren. Kringraad zal alleszins garanties vragen aan die faculteiten om de gevreesde nadelen te ondervangen.

Topics

De taak van de onderwijsgeleding van Loko bestaat uiteraard uit meer dan het opvolgen van het debat rond semestereksamens. Kringraad doet ook onder meer de redactie van de vademecums die de eerstejaars bij de inschrijvingen krijgen. Ook vertegenwoordigt Kringraad samen met Sociale Raad de Leuvense studenten bij de Vereniging van Vlaamse Studenten (VVS). Andere vergadertopics voor het volgende jaar zijn toelatingsexamens en het nieuwe plan Dillemans. U hoort nog van ons.

Ludwig Deweghe

SPIT

KRINGLOOPCENTRUM

MEUBELS, KLEDING, FIETSEN, HUISRAAD,...

van fifties tot seventies
van klassiek tot modern

Kringloopwinkel Spit, alles wat je kot nodig heeft

OPENINGSUREN
dinsdag t/m vrijdag 10u-18u
zaterdag 10u-17u

Diestsesteenweg 104, Kessel-Lo
016/26.09.21

Sociale Raad, of kortweg Sora, bekleedt binnen de Loko-familie als oudste dochter een aparte plaats. Al meer dan drieëndertig jaar houdt Sociale Raad zich bezig met het vormen, het bekendmaken, het doordrukken van de studentstandpunten over de sociale sektor. Van wat je als student op je bord krijgt in de Alma over de kwaliteit van je kot tot nieuwe of oude thema's voor een rechtvaardigere (studenten)-wereld, Sora bespreekt het allemaal.

De strijd voor meer rechtvaardigheid van Sociale Raad

Laat ons een boom en wat gras dat nog groen is

(foto: Ivan Put)

De basis van Sociale Raad wordt gevormd door de Algemene Vergadering, die is samengesteld uit de vertegenwoordigers van de Leuvense fakulteitskringen en de studentenraden van de Leuvense hogescholen. Het zijn zij die in overleg met hun respectievelijke kring of raad de standpunten van Sociale Raad bepalen. Naast die stemgerechtigden kan Sora ook rekenen op een legertje vrijwilligers. Het zijn meestal zij die een groot aantal van de medebeheerstaken op zich nemen, omdat de kringvertegenwoordigers vaak heel wat verplichtingen hebben binnen hun eigen kring.

Kotfiches

De standpunten die binnen de Algemene Vergadering worden gevormd, kan Sociale Raad dan naar buiten vertolken in de organen waar ze het medebeheer van de studenten verzekert, meer bepaald in de sociale sektor van de KU Leuven. Om dat te bereiken stuurt Sociale Raad studentenvertegenwoordigers naar de beheerstructuren van het studentenrestaurant Alma, het cursusbedrijf Acco en naar de Raad voor Studentenvoorzieningen (RVS). Van die drie is RVS veruit de belangrijkste. Daar worden dan ook alle middelen beheerd die de overheid aan de universiteit — en voor welbepaalde diensten de hogescholen — ter beschikking stelt voor de sociale dienstverlening aan de studenten. Dat geld wordt in de eerste plaats aangewend voor de diensten die rechtstreeks onder het beheer van RVS vallen: huisvestingsdienst, jobdienst, sociale dienst en gesubsidieerde residenties, beter bekend als de peda's van de unief. Verder wordt een aanzienlijk deel gereserveerd voor subsidies aan andere waardevol-

le sociale initiatieven zoals Alma, het Sportcentrum, Velo en natuurlijk de studentenbeweging.

Toch beperkt Sociale Raad zich niet alleen tot die medebeheerstaken. Daarnaast worden ook de ontwikkelingen op het gebied van studietoelagen, de huurwetgeving voor studentenkamers, numerus clausus, inschrijvingsgelden en dergelijke op de voet gevolgd. Het zijn trouwens meestal rond die laatste dossiers dat de bekendste initiatieven van de studentenbeweging worden georganiseerd. Zo kwamen vorig jaar de studenten massaal op straat om hun ongenoegen te uiten over het nieuwe dekreet rond veiligheid en kwaliteit van studentenkamers. Ook rond studiefinanciering werd er heel wat gewerkt met het oog op het nieuwe dekreet dat rond die materie zal worden uitgevaardigd. Zo werden studen-

tenvertegenwoordigers gehoord door een commissie die in staat voor de voorbereiding van dit dekreet. Om die materies goed te kunnen opvolgen, is het natuurlijk ook nodig dat er ook op een hoger nivo wordt samengewerkt. Daarom levert Sociale Raad twee van de vier stemgerechtigde vertegenwoordigers van de KU Leuven in de Vlaamse studentenkoepel VVS.

Temahuizen

Waar nodig, tracht Sora ook de werking van de diensten van Studentenvoorzieningen aan te vullen. Zo werd het systeem van kotfiches ingevoerd, waarmee de studenten de kamer kunnen evalueren waar ze het afgelopen jaar in hebben gewoond. Daarbovenop voert Sora gratis processen voor studenten die de dupe werden

van de kwalijke praktijken van hun kotbaas. In de meeste gevallen gaat het over eigenaars die drogredenen gebruiken om de huurwaarborgsom niet terug te betalen.

Zeer actief dit jaar waren de werkgroepen 'Vrouw Man Universiteit Samenleving' (VMUS) en 'Mobiliteit'. Om de scheefgetrokken verhouding tussen man en vrouw in de maatschappij aan de kaak te stellen, organiseerde het VMUS een debat rond 'De Vervrouwelijking van de Kinsarmoele'. En met een enquête bij de kring en de raden wilde men eens nagaan hoe die verhouding ligt binnen de studentenbeweging. De werkgroep Mobiliteit gooide het over een andere boeg en wilde met haar 'Alternatief mobiliteitsplan voor de stad Leuven' een antwoord bieden op de verkeersmogelijkheden binnen Leuven. Sora eist meer aandacht voor de zachte weggebruiker en wil de auto slechts op de tweede plaats laten komen in Leuven. Dat plan kon op heel wat positieve reacties rekenen van zowel andere organisaties die zich met die problematiek bezighouden als van diverse politiek partijen.

Een drietal jaren geleden werd mede onder impuls van Sociale Raad Velo opgestart. Velo omvat een fietswerkplaats en verhuurdienst, en biedt tegelijk een tewerkstellingsplaats voor kansarme jongeren. Binnen Studentenvoorzieningen is er het Sensibiliserings- en Informatiecentrum (SIC) voor informatie én sensibilisering rond de mobiliteits- en afvalproblematiek. In het SIC is Sociale Raad ook vertegenwoordigd. Ten slotte start dit jaar ook het project van de Temahuizen. Onder impuls van Sociale Raad werd vorig jaar op RVS beslist om van start te gaan met gemeenschapshuizen waar studenten kunnen samenleven, -wonen en -werken rond een maatschappelijk thema dat ze zelf kiezen. Dit jaar zullen er twee projecten rond kansarmoede, één rond de derde wereld en eenje rond het stadsleven in al haar facetten van start gaan.

Pieter Van Heck

Portulaca kijkt naar de toekomst

Goede raad voor buitenlandse studenten

an de 26.278 universiteitstudenten in Leuven zijn 2.324 buitenlanders. Dat is bijna tien procent. Portulaca is, naast de jongste raad van Loko, ook de raad die de belangen van deze tien procent ter harte neemt. Dat doet ze enerzijds door de belangen van de buitenlandse studenten te behartigen bij de unief; anderzijds door binnen- en buitenlandse studenten wat dichter bij elkaar te brengen.

Portulaca bestaat uit enerzijds de kringvertegenwoordigers — idealiter een Belgische en een buitenlandse student indien het gaat om internationale studieprogramma's — en anderzijds vertegenwoordigers van de zogenaamde culturele associaties. Deze verenigingen, momenteel zo'n twaalfal, groeperen de buitenlandse studenten volgens nationaliteit of volgens cultuur en religie. De buitenlandse studenten zijn vrij om hun eigen associatie op te richten.

Jaarlijks wordt binnen Portulaca een president en een vice-president verkozen. De eerste is steeds een buitenlands student, de tweede een autochtoon. Deze verkiezing

gebeurt door de algemene vergadering, die om de veertien dagen samenkomt, en waarop alle kring- en associatievertegenwoordigers welkom zijn. Vanaf dit jaar wordt de vergadering op vrijdag gehouden, hetgeen de leden toestaat het nuttige aan het aangename te paren.

Kultuurschok

Voor de vergadering het Leuvense nachtleven intrekt, wordt er nog wel heel wat werk verzet. Zo worden er beslissingen genomen over subsidies, en worden allerlei sociale en academische problemen besproken. Daarnaast is er nog een wekelijkse bureauvergadering met al degenen die rechtstreeks betrokken zijn bij de dagdagelijkse werking van Portulaca. Portulaca is op deze manier de essentiële link tussen de buitenlandse studenten en Loko. Loko kan op haar beurt de belangen van de buitenlandse studenten bij de universiteit gaan verdedigen.

Zoals reeds vermeld hierboven, worden allerlei problemen op de algemene vergadering voorgelegd. Daarnaast zijn er ook veel studenten die met hun vragen of moeilijkheden langskomen op het bureau van

Portulaca, vlak bij de Alma II en het Stuc. Het kan gaan om zeer eenvoudige problemen zoals het vertalen van een bijsluiting, of om ernstigere problemen, zoals bezuren die te laag zijn of problemen met professoren. De studenten worden soms doorgestuurd naar andere diensten, maar in sommige gevallen is het opportuun dat Portulaca zelf een initiatief neemt. Vele problemen waarmee buitenlandse studenten te maken hebben zijn te wijten aan een gebrek aan communicatie, aan het niet op de hoogte zijn van van bepaalde gewoontes en reglementen, of aan een te grote kultuurschok. Die kan gelukkig grotendeels verholpen worden door een betere integratie met de Belgische studenten. Dat is dan ook een van de belangrijkste doelstellingen van deze raad. Portulaca probeert op verschillende manieren dit doel te bereiken.

Solidariteit

Zo beschikken de associaties over een jaarlijks budget waarmee zij activiteiten kunnen organiseren waaraan ook Belgische studenten kunnen deelneemen. Portulaca zelf organiseert ook een aantal activiteiten, al dan niet in samenwerking met Pangaea, het internationaal ontmoetingcentrum van de KU Leuven. Zo was er de voorbije twee jaar een zogenaamde twin-avond, en heeft Portulaca goedkope trips georganiseerd naar het buitenland. Deze traditie wordt dit jaar zeker voortgezet. Vorig jaar werd er bovendien voor de eerste keer een apart vademecum gemaakt voor de buitenlandse studenten, en maandelijks wordt er een nieuwsbrief verstuurd in het Engels. Dit jaar zal gewerkt moeten worden aan een

nieuw vademecum. Wat de trips betreft, is het streefdoel maandelijks een uitstap te kunnen organiseren in een bepaalde Belgische streek, begeleid door Belgische studenten van daar.

Tenslotte heeft Portulaca ook nog een aantal plannen voor in de verdere toekomst. Maar weinig Belgische studenten zijn er zich van bewust dat zij hier in het weinig kosmopolitische Leuven mensen uit meer dan tachtig verschillende landen kunnen ontmoeten — landen die velen van ons ooit nog wel eens willen bezoeken. Het kost weinig moeite nu al eens kennis te maken met mensen die daar vandaan komen. Voor de buitenlandse student is het ook mooi meegenomen als hij aan het einde van het jaar met andere dan alleen academische herinneringen terug naar huis gaat.

Zonder de andere doelstellingen te verwaarlozen hoopt Portulaca, nu de groepijnen achter de rug zijn, de rijkdom aan culturen in deze provinciale studentenstad wat dichter bij de Belgische studenten te brengen. Een grotere betrokkenheid en samenwerking tussen Belgische en buitenlandse studenten stimuleert ook de solidariteit en is een onschatbare verrijking voor beiden. Elk initiatief van om het even wie is daarom welkom en een bijdrage tot de verwezenlijking ervan nog meer.

Sofie Smet

Knal kop eraf

Kunderen in Leuven betekent meer dan kursussen blokken. Een zoektocht doorheen het kulturele veld hoort er zeker bij. Aanbod is er voldoende, onder meer bij de Kultuurraad der Leuvense studenten (Kura). Dus als je kursussen reeds onder tafel zijn verdwenen en al je ridder-lego is opgebouwd, waag dan je kans bij Kura. Zo loop je binnen de kortste keren Dorian Molina tegen het lijf.

Kultuurraad is het deel van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) dat zich bezighoudt met kunst en cultuur. De kurakkers zijn bekommerd om het kultureel aanbod, maar willen evenzeer mogelijkheden voor actieve cultuurbeoefening creëren. Bovendien ben je altijd welkom om zelf mee te bouwen aan het huidige 'kulturele erfgoed'.

Wat doet Kultuurraad dan precies? Vooreerst is er, net zoals bij de andere Lokogebieden, een algemene vergadering (AV) die tweewekelijks samenkomt. Hier wil Kultuurraad als overkoepelend orgaan binnen de universiteit de activiteiten van de verschillende studentenkringen op elkaar afstemmen en onderlinge communicatie mogelijk maken. Het is de plaats waar de cultuurverantwoordelijken van de kringen samenwerken. Maar ook andere geïnteresseerden worden er met open armen ontvangen.

Daarnaast verzamelt Kura een aantal entoesiastelingen die zelf allerhande zaken willen organiseren en zo — voornamelijk projectsgewijs — een verrassend jaar volpuzzelen. Die projecten kunnen groot of klein zijn, bijvoorbeeld een tentoonstelling

of een konsert. Alles kan en mag, er is dan ook geen vooropgestelde vorm: elke discipline, elke lokatie, elk idee kan in aanmerking komen wanneer het iets bijdraagt tot het 'Leuvense Kultuurlandschap'. Op die manier wil Kura een brede opvatting hanteren van wat kunst is of wat kunst kan zijn.

Het eerste project van dit academiejaar wordt een muziekrally langsheen de fakbars op 26 november, in samenwerking met de kringen. Een reeks konserten waar zowel gitaarrock, tripjazz, hip-hop, volkfolk, drum&bass en potten&pannen, als andere genres aan bod zullen komen, voor ieder wat wils dus. Een stokpaardje van Kultuurraad is eigentijdse beeldende kunst. Doorheen de jaren kreeg die interesse zelfs de vorm van een klassieker: Ithaka genaamd. Op 5 maart 1998 zal dit evenement voor de zesde keer plaatsvinden.

Uitgangspunt blijft het verhaal van de veelzijdige held Odysseus die na lange omzwervingen en avonturen terugkeert naar zijn geliefde thuisland Ithaka. Voor de duur van één dag wordt Leuven vertimmerd tot een kunstige kaleidoskoop. Op een parcours doorheen de stad zal hedendaagse beeldende kunst te zien zijn. Gedurende het jaar worden jonge kunstenaars gevraagd om een werk te creëren voor een specifieke lokatie, *in situ*, zoals dat heet. Zo moet het geheel meer worden dan louter een verzameling kunstwerken: de bedoeling is dat de werken en de omgeving waarin ze getoond worden op elkaar inspelen. De kunstenaars zijn zowel studenten van diverse Belgische kunstopleidingen als reeds afgestudeerde kunstenaars. Daarnaast zijn mensen die geen kunstopleiding gevolgd hebben maar wel beeldend actief zijn ook steeds welkom. Afgelopen jaar waren

er zo'n vijftienvintig werken geïnstalleerd op diverse plaatsen in en rond de Leuvense Vaartkom. In deze succesvolle editie, *Ithaka ExCité*, was de stedenbouwkundige problematiek nadrukkelijk aan de orde. De Vaartkom — een door stad en student wat veronachtzaamd knooppunt op het Leuvense stadsnetwerk — bleek een geschikte lokatie voor de bonte kunst happening.

Een ander beeldend project dat vorig jaar veel aandacht kreeg was 'Art of Fate'. Mystiek-abstrakte schilderijen van de Chinese kunstenaar Leopold Liou werden gepresenteerd in een speciaal ontworpen architecturaal kader. Die tentoonstelling vond plaats in een verlaten deel van voormalige Philips-komplex, een lokatie waaruit weerom een stedenbouwkundige bekommernis weerklinkt. Als vervolg op die twee activiteiten mag je in januari nogmaals een project rond beeldende kunst, architectuur en stedenbouw verwachten. Dat thema blijft immers actueel in een stad die voortdurend transformaties ondergaat.

Kultuurdag

Een andere vaste waarde binnen Kultuurraad is het kursusaanbod. Basis-kursussen fotografie, dans, teater en muziek bieden de mogelijkheid aan studenten om beginnende interesses af te testen en één en ander uit te proberen. De nieuwe reeks start in november. De muziekkursussen worden ingeleid met een docentenkonsert in de Stucbar op zondag 9 november. Aansluitend daarbij worden gedurende de maand november door alle kringen workshops georganiseerd in het kader van de Kultuurdag — eigenlijk met een 'c', maar hey, dit is Veto — van de universiteit, die dit jaar op 3 december plaatsvindt. Op de dag zelf komen er van alle workshops toonmomenten. Wat Kultuurraad betreft kan je een vooral muzikaal getint aanbod verwachten. Zo improviseert Geert Huybens muziek bij een stomme film, en zal Arne Van Petegem (JJ-Records) jullie inwijden in de geheimen van hometaping. Freaks ko-

men hiermee ook aan hun trekken, Dorian Molina doet de groeten. De Kultuurdag wordt afgesloten met — hoe kan het anders — een kultuurdagfui waarbij de Dance-Mall-formule zijn sukses zal bevestigen.

Tegen het einde van het academiejaar, net na de paasvakantie, wordt nog een vervolg op het 'teaterfestival' van dit jaar uit de grond gestampt. Jonge podiumartiesten zullen gedurende enkele dagen ruimte krijgen om teater te maken voor een geïnteresseerd publiek. Uiteraard is er eveneens een startschot — Kultuurraad wil immers vooral sterk beginnen. In de week van 3 november — na het Klapstuk-dansfestival — houden Kultuurraad en Stuc een openingsweek met een reeks gratis voorstellingen. Op 6 november organiseert Kultuurraad in samenwerking met Stuc en JJ-Records een dubbelkonsert. Eerst komt de noisy postrock van de Schotse formatie Mogwai aan de beurt, daarna spetterende collagejazz van Ex-X-Legged-Sally Bart Maris en 'Kamikaze'. Bizarre cartoonmuziek die doorkruist wordt door snelle latin-grooves, stukjes volks spektakel, snepende gitaren en explosieve funk, knal kop eraf. Wie Kura nog sneller wil ontmoeten kan terecht in de Stucgebouwen op 29 en 30 september voor een rondleiding, zo weet je meteen waar je de rest van het jaar de lamp zal branden.

Jeroen Peeters

Vijfwijzer

5 boeken in de ACCO-kijker:

FINANCIËEL LEXICON,
Penninckx M.,
Ced Samsom
• gewone prijs: 2331,-bfr
• Acco-prijs: 1165,-bfr

STATISTISCH ZAKBOEK VAN BELGIË,
Matthijs K.,
Lannoo
• gewone prijs: 595,-bfr
• Acco-prijs: 125,-bfr

ONZE SCHULD,
De Grauwe P.,
Lannoo
• gewone prijs: 495,-bfr
• Acco-prijs: 195,-bfr

SPIEKEN, EEN VAK APART,
Demyttenaere B.,
Icarus
• gewone prijs: 495,-bfr
• Acco-prijs: 395,-bfr

WEGWIJS WISKUNDE, 2 delen,
Vlaamse Universitaire Raad,
Acco
• gewone prijs: 1195,-bfr
• Acco-prijs: 595,-bfr

Hoe word je aandeelhouder?

(een praktische handleiding in 5 stappen)

1. Ga naar ACCO in Leuven, Antwerpen of Kortrijk
2. Zeg: 'ik zou graag aandeelhouder worden'.
3. Vul de papieren in.
4. Geef je mooiste pasfoto.
5. Betaal 1.250 fr.

En je bent voor de rest van je studentenleven gered. En alle jaren nadien.

PS. Je geniet meteen van alle ACCO-voordelen.

ACCO in detail

Acco Universiteitslaan 4 8500 Kortrijk Tel.: 056/22 44 88	Acco Prinsstraat 21 2000 Antwerpen Tel.: 03/22 66 402	Acco Tiensestraat 134-136 3000 Leuven Tel.: 016/29 11 00
---	---	--

De 5 voordelen van een Acco-aandeel...

1. Een rechtstreekse korting van 15% (en meer) op je ACCO-boeken, cursussen, op papier -en kantoorproducten. Een korting op tal van boeken en andere publicaties. Op wetenschappelijk bedrukt tekstiel (zoals labojassen en t-shirts) geven we ook korting. Bier beschouwen we niet als studiemateriaal (jammer genoeg).
2. Je investeert ÉÉNMAAL 1.250 fr. en je bent voor de rest van je leven ACCO-aandeelhouder. Met andere woorden: je blijft van je voordelen genieten zonder extra kosten ook als afgestudeerde vader, grootvader en/of overgrootvader.
3. Aandeel beu, geld terug. Inderdaad, je kan na vijf jaren je aandeel terug inleveren. Je krijgt dan je initiële betaling grotendeels terug. Waarmee weer bewezen is dat een ACCO-aandeel in feite NIETS kost.
4. Met een aandeel behoor je meteen tot één van de grootste studentencoöperaties van Europa (en omstreken). ACCO telt zo'n 120.000 aandeelhouders. De bovense helft van denkend en creërend Vlaanderen bezit een ACCO-aandeel.
5. Als ACCO-aandeelhouder kan je genieten van kortingsbons (zoek ze in de Accokrant)

Een ongezonde geest in een gezond lichaam

Sportraad speelt met je voeten

Iat het leven in Leuven meer is dan studeren, fuiven, zuipen, slapen en eten, bewijzen de medewerkers van Sportraad (Spora) die in de schoot van moeder Loko zorgen voor uw fysiek welzijn, en dat met behulp van de ludieke sportraad-'klassiekers'. Ook dit jaar mag u zich weer de ziel uit het lijf lopen voor kring en vaderland. Een overzicht.

Spora bevindt zich in tegenstelling tot de andere raden niet in het centrum van Leuven maar wel temidden van het Universitaire Sportcentrum. — het sportkot dus — net over de ring. Het belangrijkste orgaan van Spora is de Algemene Vergadering die elke maandag om acht uur des avonds doorgaat op het 'sportkot'. Op die vergadering zitten zowel de kringvertegenwoordigers als losse medewerkers die door een vruchtbare samenwerking de klassiekers van week tot week gestalte geven.

De sporakkers worden altijd geassocieerd met hun klassiekers maar dat vormt maar één, weliswaar belangrijk, deel van hun werking. Spora subsidieert ook de grote en kleine sportmanifestaties van de kringen en peda's. De bedoeling daarvan is een zo ruim mogelijk aanbod van sporten te garanderen aan een zo laag mogelijke prijs. Ook Sportraad voert immers democratisering hoog in het vaandel. Daarbuiten vertegenwoordigen zij ook nog de studenten op de Sportadviesraad en samen met de andere Loko-geledingen op het stadsoverleg.

Komend academiejaar organiseert Sportraad vijf klassiekers met het zwaartepunt in het eerste semester. Op één na — de marathon — zijn al die activiteiten gratis. Het sportraadjaar wordt op gang gebracht met de Sporthappening op de tweede woensdag van het academiejaar. De sporthappening wordt georganiseerd in samenwerking met het Sportkomitee, waar je overigens ook terecht kan voor een sportkaart of het reserveren van een sportterrein. Op de 'spordag' kunnen de studenten gratis kennis maken met verschillende gewone en ongewone sporten. Het jaar komt echter pas goed op gang met de meest tot de verbeelding sprekende Sportraadklassieker: de 24-urenloop. Voor de vijftienvingstige maal al wedijveren de verschillende kringen, peda's en hogescholen in estafettevorm om de meeste rondjes te lopen in 24 uren tijd. Zal VTK weer in Apollon zijn meerdere moeten erkennen of gaat de spreekwoordelijke derde er met de doorgeefstok vandoor? Antwoord op 22 oktober. Natuurlijk wordt er niet alleen gelopen. Naast de piste is er ambiance in overvloed

en ook op de piste wordt de sfeer gegarandeerd door allerlei ludieke nevenklassieker-menten.

Ook de derde klassieker van het jaar heeft iets te vieren. De Marathon wordt namelijk al voor de dertigste keer georganiseerd. Waar het vroeger van Antwerpen naar Leuven ging, blijft de marathon de laatste jaren in de heuvelige omgeving van Leuven. Om het mooie kader waar de marathon plaatsvindt niet alleen voor de afgetrainde atleet toegankelijk te maken, bestaat er ook de mogelijkheid om een halve marathon of tien kilometer te lopen. En voor de echt rustige medemens bestaat er de mogelijkheid de hele en halve marathon te wandelen. De volgende klassieker in de rij is gebaseerd op een bekend televisiespel. Sport Zonder Grenzen is een klassieker die elk jaar rond een ander thema plaatsvindt. Teams van elf personen bekampen elkaar in spannende spelletjes met als klimax een groot eindspel met iedereen samen.

Badminton

Het ganse jaar door vinden er wedstrijden plaats in het kader van de Interfakultaire bekercompetitie (IFB). Die competitie kent zijn beslag op de IFB-finaledag. Als je je geroepen voelt om de kleuren van je studentenkring te verdedigen, kan je je best wenden tot de kring sportverantwoordelijke. Hij of zij zal je meer informatie kunnen verschaffen over de Competities in de verschillende sporttakken. De laatste klassieker, het Leuvens Internationaal Studenten Sporttoernooi of kortweg Lisst vindt plaats in het tweede semester. Gedurende vier dagen bekampen verschillende teams uit Spanje, Denemarken, Frankrijk, Nederland en een groot deel Oost-Europese landen elkaar in verschillende sportdisciplines. Ook de de IFB-finalisten treden hier aan. Net zoals bij de andere klassiekers is er naast het veld minstens evenveel of zelfs meer te beleven. Echt afsluiten doen de sportraders met een heus badmintontoernooi voor niet-geklasseerde spelers.

Jef Van der Wee

Sportraad: de feiten

8/10	Sporthappening
21/10-22/10	24-uren loop
5/11	marathon
10/12	Sport zonder Grenzen
11/2	IFB-finaledag
23/2-26/2	LISST

Alle evenementen hebben plaats op het Universitair Sportcentrum.

Grand Café La Royale het eet-, praat- en leescafé

tegenover het station in Leuven

advertentie

dagmenu en à la carte, snacks, ijsjes en...tapbieren en groentesappen, warm en sterk en...elke dag diverse (inter)nationale dagbladen, tijdschriften en...

elke dag open tot 1 uur 's nachts

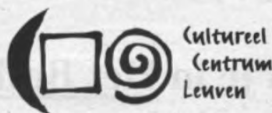
Terug van nooit weggeweest...

Vraag nu onze gratis seizoensbrochure aan!

016/23.84.27

Zet al uw zintuigen op "standby" en treedt binnen in het Universum van het Cultureel Centrum Leuven.

Wij dompelen u onder in een borrelend bad van uitgelezen concerten, voorstellingen, lezingen, cursussen en tentoonstellingen.

BeeldSpraak 9771

Ja, mijn nieuwsgierigheid is geprikkeld. Stuur mij onverwijld, maar vrijblijvend de nieuwe seizoensbrochure van het Cultureel Centrum Leuven

Naam: _____

Adres: _____

Leeftijd: _____

Ja, ook later op het seizoen wens ik op de hoogte te blijven. Daarom abonneer ik me gratis (!) op het aanvullende maandblad van het Cultureel Centrum Leuven.

Vul deze strook in en stuur ze terug naar : Cultureel Centrum Leuven, Brusselsestraat 63, 3000 Leuven

Telefoneren of faxen kan ook naar: Tel.: 016/23.84.27, Fax: 016/29.12.15

Raket naar de Hallen

I vierentwintig jaar fungeert het blad dat je nu vasthebt als de spreekbuis van de Leuvense studentenbeweging. Aangename kennismaking, de naam is Veto. De geschiedenis van Veto, trouw maar waakzaam zoals het een waakhond betaamt, was bij tijden woelig en ook nu ligt Veto nog geregeld onder vuur. Afhankelijk van de bron wordt Veto gewaardeerd — niet in het minst door de grote broers van de nationale pers — of gevreesd — door de verscheidene overheden — omwille van zijn kritische berichtgeving. Net als de andere geleidingen binnen de Leuvense overkoepelende kringorganisatie (Loko) voert Veto immers de 'demokratisering van onderwijs en samenleving' hoog in het vaandel, en dat noopt soms tot stellingen die niet noodzakelijk overeen komen met die van de officiële instanties. Maar dat je in Veto de waarheid en niets dan de waarheid leest, betwist niemand. Nu ja, niemand...

van Leuven —, maar dat neemt niet weg dat de gebeurtenissen aan de universiteit of in de studentenbeweging geen impact zouden (kunnen) hebben op andere domeinen. Dat is immers de taak van zowel de universiteit als de studentenbeweging.

Richten

Hoewel de vijand niet meer zo duidelijk afgelind is als weleer, gaan wij er toch prat op u een onafhankelijk studentenweekblad te kunnen aanbieden. Onafhankelijk waarvan dan nog? Universitaire noch politieke overheden halen het in hun hoofd invloed uit te oefenen op Veto. Maar meer dan dat durft Veto wanneer nodig ook kritisch te kijken naar de studentenbeweging, waar het zelf deel van uitmaakt. Niet zonder enige pretentie durven we dingen te schrijven die los staan van wat 'men' op bepaalde momenten graag wil horen, zonder op een eilandje te staan schreeuwen. Dat is toch steeds onze betrachtting geweest, iets waar enkele dagbladen tegenwoordig misschien ook wat meer rekening mee mochten houden. En tenslotte is er alle reden toe om trots te zijn op het feit dat we ons ook onafhankelijk opstellen van welke commerciële invloed dan ook. Er staat slechts een beperkte ruimte in Veto open voor reclame, waar we dan ook nog selectief in durven zijn. De opbrengsten hiervan gaan integraal naar Loko.

Vriendjes

We zijn natuurlijk beperkt in de keuzemogelijkheden bij het aansnijden van onderwerpen. Voor een weekblad van de Leuvense studentenbeweging is de verlovings van prinses Diana voor sommigen misschien wel interessant, maar hoege-naamd niet relevant. Edoch! Er zijn weinig onderwerpen die we schuwen omdat ze niet relevant zouden zijn. De interesses van de studenten zijn erg uiteenlopend en de gebeurtenissen al even divers. Vandaar dat Veto bijvoorbeeld aandacht schenkt aan

zowel sport en politiek als cultuur en onderwijs. Op welk segment de nadruk ligt wordt ook alweer door uzelf als student mee bepaald. Veto richt zich niet enkel tot studenten en het gaat niet alleen voor een groot deel over studenten, maar het blad wordt door de studenten zelf gemaakt. Laat dit dan meteen de eerste oproep van het jaar zijn. Als u altijd al graag opstelletjes schreef over 'mijn vakantie' of als niet

alleen uw lief de vakantiefoto's die u zelf trok weet te appreciëren, kom dan voor ons fotografieren of schrijven. Maar ook als u reeds op uw tiende uw vriendjes wist te imponeren met de Commodore 64, kan u die computerkennis altijd bij Veto komen gebruiken.

Bart Eeckhout
Raf Gerits

Word Kuitje

Het prachtblad Veto wordt niet alleen gemaakt voor, maar ook door studenten. Van het bedenken van onderwerpen tot het lay-outen van de laatste komma's en punten, alles komt tot stand met studentenbloed, studentenzweet en studententraanen. Als je thuis stiekem je haar blondeert en in een kuitje zet, een blauwe pullover en een te korte bruine broek aantrekt en overal ontraad ruikt, dan kunnen wij je alvast gebruiken. Veto is namelijk dringend op zoek naar nieuwe *investigative reporters* om te schrijven over alles wat de student kan aanbelangen. Onderwijs, sociale zaken, politiek, maar ook sport, cultuur in de erg brede zin van het woord en studentenzaken zijn slechts enkele van de vele mogelijkheden. De redactie vergadert in het akademiejaar elke vrijdag om vier uur in de 's Meiersstraat, en iedereen die geïnteresseerd is, is dan welkom. Onderwerpen worden dan verdeeld, de vorige Veto wordt geëvalueerd en de nieuwe voorbereid. Als je mee wil werken, mag je uiteraard ook in de week eens binnenspringen. Je wordt met open armen of een kop koffie ontvangen — beide tegelijk leiden tot brandwonden, wij weten waarover we spreken.

Geen Kuitje zonder Bobby. Bij Veto draagt die gewoonlijk een fotoestel rond de nek. Onze fotografen worden zo mogelijk nog meer gevreesd dan hun schrijvende collega's. Geen eminentie of eksellentie passeert in Leuven of hij wordt in de kuitte gebeten door één van onze hardnekkige portrettrekkers, die zich kwa kadreering en positionering niet noodzakelijk beperken tot de beste kant van hun onderwerp. Als je graag zelf diep in de lens kijkt, kom je dus ook van pas bij Veto. Alles wat je nodig hebt is een eigen camera, voor de rest — van filmrolletje tot afdruk-

papier — zorgen wij. Ervaring met ontwikkelen en afdrukken is een pluspunt, maar geen noodzaak. Ook zonder Canon of Nikon kun je een pikurale bijdrage aan Veto leveren, maar dat vereist dan wel een scherpe tekenen. Als je je geroepen voelt om als Veto-cartoonist in de voetsporen te lopen van ondermeer Nix — zie de Mixkrant in De Morgen — en smijt je daarna zo snel mogelijk weer weg — is de 's Meiersstraat voor jou de plek.

Op zondagavond komen de professoren Zonnebloem van de Vetoredactie in actie. Zij zorgen dat al die teksten, foto's en cartoons één Veto worden. Het wekelijkse wonder dat zich daarbij voltrekt heet desktop publishing (DTP). Als je weet hoe je een computer moet aanzetten en zelfs iets meer dan dat, kun je de Veterangen misschien versterken in dat kompartiment. Voor de kenners: Veto wordt geDTP't in QuarkXpress. Jaja, en in Roswell is een Ufo neergestort, zeker. Omdat we een beetje bij de tijd willen blijven, hebben we er tegenwoordig ook graag wat vormgevers bij. Zij nestelen zich tussen eindredactie en DTP om dit blad nog prachtiger te maken. Ook daarvoor zijn we nog op zoek naar vrijwilligers.

Je merkt het: we hebben je nodig, en wel nu. Behalve liefde, drank en intelligentie hebben we je vooral een unieke kans te bieden om ervaring op te doen in de medij jungle. Je vindt oud-Veto'ers op zowat alle kranten-, tijdschrift- en fotoredacties van het land, bij de televisie, op de radio, en binnenkort — als ze écht prat moeten gaan — misschien zelfs op de middenpagina's van 'De Nieuwe Panorama'. See Ya.

(be)

Vanaf zaterdag 13 september ligt het nieuwste album van XIII (Het Vonnis) in Het Besloten Land, je Leuvense stripwinkel.

Als je in Het Besloten Land voor eind september drie albums van de reeks XIII koopt, krijg je een vierde gratis.

Het Besloten Land - Parijsstraat 16 - Leuven
016/22.58.40 (Foon) - 016/29.47.85 (Fax) - bart.pinceel@ping.be (e-mail)

Klapstuk zoekt kijkers en medewerkers

Het Stuceizoen opent met het Klapstuk internationaal dansfestival van 29 september tot 22 oktober. Dit initiatief van Stuc en Festival van Vlaanderen Vlaams-Brabant presenteert bijna dagelijks nieuwe producties en wereldpremières. Klapstuk 97 wil naast het werk van kleinere ensembles, bijzondere aandacht schenken aan solovoorstellingen van grote choreografen waarin de aandacht voor de danser zelf centraal staat. Zoals gewoonlijk wordt ook over het muurtje van de hedendaagse dans gekeken, onder meer naar teater, film, video en muziek. Op 2 september wordt het volledige programma bekendgemaakt en start de ticketverkoop.

Stucleden en zij die het Stucprogramma in de bus ontvangen, krijgen de Klapstukbrochure gratis op hun thuisadres. Wie geen Stuckaart heeft of het Stucboekje niet toegestuurd krijgt, kan deze bon invullen. In september ontvang je dan gratis het Klapstukprogramma met een schriftelijke bestelling, zodat je niet naar Leuven moet komen om tickets te kopen.

Klapstuk 97 zoekt ook vrijwilligers voor de verspreiding van affiches en folders, voor het vervoer van artiesten, voor sleurwerk bij technische hoogstandjes en voor talrijke onvoorziene taken. Van die

vrijwilligers wordt verwacht dat ze zowel in de periode voor het festival (vanaf september) als tijdens Klapstuk 97 beschikbaar zijn. Als tegenprestatie kunnen vrijwilligers gratis naar de Klapstukvoorstellingen. Kom vrijblijvend eens langs, of stuur deze bon op.

Voor zijn internationale gasten zoekt Klapstuk ook dit jaar naar gastenkamers. Hotels zijn voor langere periodes niet vrij en bovendien duur. Heb je een kamer op overschot en wil je graag één van de Klapstukgasten (choreografen, dansers, organisatoren, critici) ontvangen, bel dan 23.67.73 of vul de bon in.

naam:
adres (waar je in september te bereiken bent):
telefoon:
geboortedatum:

° krijgt het STUCboekje niet toegestuurd, maar wil de Klapstukbrochure ontvangen in september.
° wil in augustus verwittigd worden van de vrijwilligersvergadering van Klapstuk
° heeft een kamer vrij en wil één van de Klapstukgasten ontvangen.

Het Britse wegprotest

Een oorlog tegen beton

In Engeland wordt men gekonfronteerd met een nieuwe vorm van protest, een guerrilla mag men haast zeggen. Verspreid over het land verzetten groepjes mensen, zowel jong als oud, zich verbeten tegen de verdere afbraak van Moeder Natuur. Moeder Natuur die in hun ogen steeds meer wordt bedreigd door snelwegen, 'shopping-centers' en andere uit beton opgetrokken gedrochten. Door zich in primitieve omstandigheden op de bedreigde gronden te vestigen hopen ze de nietontziende honger van bouwprojectontwikkelaars te kunnen stoppen. Hierdoor zijn deze laatsten verplicht een rechter onder de arm te nemen om de 'bezitters' van de grond te kunnen verjagen, de zogenaamde ontruiming. Iets wat veel tijd en geld kost. "En geld is het enige woord dat ze verstaan", aldus de bezitters.

Eén onder hen was Hans, een jongen uit het Leuvense die besloot dit project mee te ondersteunen. Hij verbleef anderhalf jaar in Engeland, om mee te helpen bij het kraken van gronden. Wat zet iemand nu aan om zo'n lange tijd have en goed te verlaten om een stuk bos te gaan verdedigen?

Bomen

Hans: "Ik had net mijn eerste kandidatuur geschiedenis met sukses voltooid. Maar ik had het gevoel: dit is niets voor mij. Het systeem en de manier waarop wij hier leven, daar stelde ik me heel wat vragen bij. In Leuven was ik reeds actief bij het organiseren van fietsakties. De Nar (anarchistisch tijdschrift), Genoeg, Los Buenos enzomeer. Toen ik een paar weken naar Engeland was geweest, kwam ik terug om alles in orde te brengen om voor lange tijd te vertrekken. Via het Rainbow-center, een gekraakte kerk in Londen van waaruit veel akties gekoördineerd werden ben ik op de plaats gekomen waarvan ik direkt wist: hier

ga ik een tijdje blijven". Dat was een gekraakt stuk grond in Newbury, waar de bomen reeds gekapt waren om de A30-autosnelweg aan te leggen."

Veto: Hoe moeten we ons dat voorstellen? Een soort van camping van pakweg Pukkelpop?

Hans: "Neen, het was heel erg overweldigend. Er was een soort muur van hout, in aanbouw, met daarin een kamp. De mensen die daar waren hielden zich voltiids bezig met het beschermen van dat stuk natuur dat dreigde verloren te gaan. Maar ik ben ook in andere kampen geweest, waar ze hutten bouwden in de bomen, sommigen zelfs op twintig meter boven de grond. Nu, ik heb altijd in of nabij een stad gewoond en om te zien hoe die mensen daar leefden en waarmee ze zich bezighielden was heel indrukwekkend."

Bunker

Veto: Eten en drinken hoe ging dat in zijn werk, midden in een bos?

Hans: "Dat verschilde van kampplaats tot kampplaats, maar meestal stonden de omwonenden achter ons en ze brachten ons zoveel eten dat we het soms niet

kamp?"

Hans: "In de winter is het eigenlijk niet meer of minder dan overleven. Je gaat naar de winkel, hout sprokkelen, water halen, tenten bouwen enzomeer. Je slaapt ook heel veel, ik heb gemerkt dat als je in de natuur leeft je lichaam 's winters heel veel slaap nodig heeft. In de zomer ben je eigenlijk de hele dag bezig en dat wordt eigenlijk ook verwacht van je. Het fort (het omheinde kamp) moest verder uitgebouwd worden, er moesten tunnels gegraven worden. Er werden hutten in bomen opgetrokken, je kon gaan helpen in het kantoor, er was altijd wel iets te doen. Ikzelf heb met een paar mensen ongeveer vier maanden gewerkt aan een bunker van hout om ons te beschermen tegen de steeds dreigende ontruiming door de bouwheren en de politie. De bedoeling was de versterkingen was het de politie zo moeilijk mogelijk maken om ons weg te krijgen. Daarnaast hadden we ook eigen tuintjes waar we groenten verbouwd."

Slaap

Veto: Was er een hechte sfeer in het kamp en hoe gingen jullie om met problemen in de groep?

Hans: We vormden een heel hechte groep en beschouwden mekaar ook als familie. Als er eens iemand het moeilijk had dan kon je steeds terecht bij de groep. Het feit dat we allemaal een stukje van ons leven aan hetzelfde doel gaven schiep een nauwe band. Maar er waren natuurlijk ook wel eens problemen. Die werden zoveel mogelijk uitgepraat, maar soms kwam het wel eens tot een uitbarsting. Als het echt niet anders ging dan werd er wel eens iemand aangemaand te vertrekken. Maar dat was niet echt een probleem, tenslotte waren we allemaal 'travellers' en waren er voldoende andere kampen waar die persoon het nog eens kon proberen."

Veto: Was er nog tijd om af en toe te feesten.

Hans: "Natuurlijk! We vierden feest bij de zonnende en bij volle maan, maar voor het overige was het afhankelijk van de sfeer in de groep."

Veto: Wat voor mensen zaten er eigenlijk in de kampen en over hoeveel mensen heb je het dan?

Hans: "Ons kamp noemden we Trolheim en daar zaten eigenlijk voornamelijk punkers en ravers, terwijl aan de overkant een kamp was met mensen die het allemaal leuk en gezellig vonden tussen de groene blaadjes wakker te worden. Zij waren de elfjes...hippies dus. Maar de verstandhouding was heel goed, we waren tenslotte met hetzelfde bezig. Uiteindelijk heeft het zo een beetje zijn roots in de hippiebeweging, maar vooral in de punk met zijn 'Do It Yourself'-ethiek. Als er feest was maakten we allemaal zelf muziek, maar omdat er ook mensen van de 'free-party-scene' bij betrokken waren, werden er ook wel techno en jungle fuiven gehouden. Zo waren er bij ons in het kamp de mensen van de KLF met een enorme muziek-installatie, maar die hebben we niet gebruikt omwille van de buurtbewoners."

Het aantal mensen durfde wel te schommelen. In de winter was er meestal

maar weinig volk, een man of twintig. Maar in de zomer en als we vermoedden dat er een ontruiming op til was, kon dit aantal wel oplopen tot tachtig personen."

Veto: Hadden jullie dagelijks last met de politie?

Hans: "Ze kwamen wel regelmatig kijken, maar er zijn nog wetten in Engeland die krakers goed beschermen. Zo moest de politie een hele procedure doorlopen als ze ons fort wilde betreden of in een gat van dieper dan een halve meter wilde kruipen als ze in onze tunnels wilden."

"De omwonenden brachten ons soms zoveel eten dat we het niet opkregen"

Veto: Hoe is de ontruiming van jullie kamp verlopen?

Hans: "We wisten een half uur op voorhand dat ze het kamp wilden ontruimen. Dat gebeurde om half drie 's nachts op een koude mistige nacht in januari. Het ging allemaal erg snel toen. Opeens was alles verlicht. De politie stond helemaal rond het kamp en iedereen vluchtte in de bomen, tunnels of bunkers. Ze haalden de mensen overal uit en gooiden ons hele kamp in puin. Ook onze bunker waarvan we dachten dat ze er zeker drie dagen nodig zouden hebben om hem te vernielén, lag in een oogopslag tegen de vlakte. We konden via de intercom met mekaar babbelen in de tunnels, maar al snel was duidelijk dat we het niet lang zouden volhouden. Toch zijn er mensen in ons kamp die ongeveer twintig uur onder de grond hebben gezeten, vooraleer de politie hen kon oppakken."

Tegenstroom

Veto: Hebben jullie ook in de gevangenis gezeten?

Hans: "Ja, maar niet lang. De meesten kregen een soort van vrijheid onder voorwaarden, een van de voorwaarden was dan niet meer in de buurt van dat bouwproject te komen."

Veto: Blij dat je terug in een huis woont in het gezellige Leuven?

Hans: "Ik woon in een woonwagen bij vrienden in de tuin, een huis is niets voor mij op dit moment. Ik heb trouwens niet veel geld."

Veto: Wat zijn je toekomstplannen?

Hans: "Ik weet het nog niet maar ik zou graag vanuit een wagen voor internetsites zorgen bij zulke akties, dat is er op dit moment nog niet. Maar nu houd ik me vooral bezig met Tegenstroom en ik ga een computerkursus volgen bij de VDAB, ik heb een zwaar jaar achter de rug."

Raf Gerits
Pieter Van Heck